

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WILEŃSKIEGO.

Adres Redakcji i Administracji:

Wilno, Urząd Wojewódzki ul. Magdaleny № 2. Redakcja i Administracja otwarta codziennie z wyjątkiem dni świątecznych od godziny 10—12 rano.

Dziennik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucyj. Cena za wiersz milimetryowy jednospaltowy lub jego miejsce 20 groszy.

T r e ś ć:

73. Pismo okólne Wojewody Wileńskiego do P.P. Naczelników Wydziałów Urz. Woj., Komisarza Rządu na m. Wilno, Starostów Woj. Wileńskiego i Komendanta Wojewódzkiego P. P. w sprawie wykonania art. 73 i 74 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej.

74. Pismo okólne Wojewody Wileńskiego do P.P. Starostów Województwa Wileńskiego w sprawie odbudowy budynków użyteczności publicznej.

75. Okólnik Wojewody Wileńskiego z dn. 27 stycznia 1928 r. do wszystkich P.P. Starostów — Przewodniczących Wydziałów Powiatowych w sprawie pociągania do odpowiedzialności sądowej za wznoszenie budowli bez pozwolenia.

76. Okólnik Nr. 6/290 Wojewody Wileńskiego do wszystkich P. P. Starostów i Pana Komisarza Rządu na m. Wilno w sprawie sprawozdań z działalności i rachunkowości instytucyj opiekuńczych.

77. Okólnik Nr. 7/291 Wojewody Wileńskiego do Pana Komisarza Rządu na m. Wilno, oraz P.P. Starostów Województwa Wileńskiego w sprawie popierania T-wa Łowieckiego Województwa Wileńskiego.

78. Okólnik Nr. 8/292 Wojewody Wileńskiego do P. P. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych Województwa Wileńskiego w sprawie budowy dróg.

79. Zarządzenie Nr 3 Wojewody Wileńskiego z dnia 29 lutego 1928 r. w przedmiocie określenia cen drzewa opałowego, zajętego w lasach prywatnych na marzec 1928 r.

80. Obwieszczenie Wojewody Wileńskiego w sprawie karalności przekroczeń przepisów prawa łowieckiego.

81. Taksa do obliczania wartości samowolnie wyrąbanego, uszkodzonego lub zabranego z lasu drzewa sporządzona według średnicy pnia.

82. Ruch służbowy.

83—95. Rejestracja Stowarzyszeń.

96. Obwieszczenie Ministerstwa Robót Publicznych.

97—120. Obwieszczenia Okręgowego Urzędu Ziemskiego o postępowaniu scaleniowym.

Ogłoszenia sądowe.

121. Ogłoszenie Sądu Okręgowego o wciągnięciu do rejestru spółdzielni.

122—139. Ogłoszenia Sądów Pokoju w sprawach spadkowych.

140—142. Decyzje Sądów Pokoju w sprawie odwołań pełnomocnictw.

143—148. Ogłoszenia Komorników przy Sądzie Okręgowym w Wilnie.

149. Przepisy w przedmiocie urządzenia kanalizacji i wodociągów w nieruchomościach m. Wilna uchwalone przez Radę Miejską w dniu 3 listopada 1927 roku i zatwierdzone przez Wileński Urząd Wojewódzki w dniu 9 stycznia 1928 r.

150. Obwieszczenie Komornika przy Sądzie Okręgowym w Wilnie.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Ogłoszenia różne. Ogłoszenia o zagubionych dokumentach.

73.

Pismo okólne

Wojewody Wileńskiego

do P.P. Naczelników Wydziałów Urz. Woj., Komisarza Rządu na m. Wilno, Starostów Woj. Wileńskiego i Komendanta Wojewódzkiego P. P., w sprawie wykonania art. 73 i 74 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej.

Na zasadzie art. 2, pkt: 1, 73, 74, 117 i 127 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 19 stycznia 1920 roku, o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. Ust. Nr. 11 poz. 86)

Komisarz Rządu w Wilnie, począwszy od dn. 8 marca 1928 roku, otrzymuje tytuł „Wileński Starosta grodzki”. Urząd, podlegający Staroście grodzkiemu, otrzymuje nazwę „Wileńskie Starostwo grodzkie”.

Pisma doń kierowane adresować należy w skróceniu „Do Starosty grodzkiego w Wilnie”.

W związku z powyższem zechcą Panowie wydać stosowne dalsze zarządzenia.

(—) Wł. Dworakowski
w. z. Wojewoda.

Wilno, dn. 18-II 1928 r.

L. dz. 741/l.

74.

Pismo okólne

Wojewody Wileńskiego

do PP. Starostów Województwa Wileńskiego w sprawie odbudowy budynków użyteczności publicznej.

Na skutek reskryptu Ministerstwa Robót Publicznych z dn. 18-II 1928 r. L. dz. 506/Od zarządzam co następuje:

Przy dalszem prowadzeniu czynności odbudowy, szczególną zwracam uwagę na odbudowę budynków mieszkalnych zniszczonych przez wypadki wojenne. Art. 3 bowiem ustawy z dnia 6-V 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49 poz. 492) określa, że pomoc na odbudowę winna być udzieloną w pierwszym rzędzie na odbudowę mieszkań dla najuboższej ludności, mieszkającej w ziemiankach, barakach i na komornem.

Według dotychczasowych zarządzeń z akredytywy na rok 1924-1926 udzielano pomocy na budynki mieszkalne, objęte art. 3 cytowanej ustawy, oraz na budynki użyteczności publicznej. Z akredytywy nowej, otwieranej w roku 1927-1928 dopuszczalnym było udzielenie pomocy na budynki mieszkalne wymienione w art. 3 powołanej ustawy oraz na budynki szkolne.

Ponieważ udzielenie pomocy na odbudowę mieszkań jest najważniejszym zadaniem i najpilniejszym, a kredyty na odbudowę są stosunkowo małe, Ministerstwo Robót Publicznych postanowiło, aby pomoc na odbudowę kraju była udzielana wyłącznie na odbudowę budynków mieszkalnych, objętych art. 3 ustawy z dn. 6-V 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49 poz. 492).

Należy przeto wstrzymać udzielanie pomocy na odbudowę szkół i nie udzielać nadal pomocy na inne budynki użyteczności publicznej. Wszelkie kredyty udzielane na odbudowę kraju mogą być użyte wyłącznie na odbudowę budynków mieszkalnych w trybie art. 3 powołanej ustawy aż do dalszego zarządzenia.

Pomoc na odbudowę innych budynków, nie objętych art. 3 ustawy z dn. 6-V-24 będzie udzielaną dopiero po uzyskaniu kredytów na powyższy cel.

Dla zorientowania się, jaka pomoc jest potrzebną na odbudowę budynków użyteczności publicznej — polecam przedłożyć do 15 kwietnia 1928 r. wykaz wszystkich budynków użyteczności publicznej z wymienieniem miejscowości gminy. W wykazie należy podać:

1) Orientacyjną kwotę kosztorysową, jaka jest potrzebna dla przeprowadzenia odbudowy, względnie wykończenia danego obiektu.

2) W jakim stanie odbudowy dany obiekt się znajduje (procent odbudowy).

3) Jaka pomoc państwowa została już udzieloną.

4) Kto jest właścicielem odnośnego obiektu i czy własność ta jest hipotecznie uregulowaną.

Ponieważ ustawa o odbudowie z dn. 6-V 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49 poz. 492) obejmuje wsie i miasta, a w międzyczasie pomoc dla miast została unormowaną Rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22-IV 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42 poz. 372) o rozbudowie miast, przeto należy powyższe zestawienie podać oddzielnie dla miast z każdego powiatu.

Wyjaśniam przytem, że za budynki użyteczności publicznej w rozumieniu ustawy z dn. 6. V-1924 r. należy uważać: szkoły, szpitale społeczne, ochronki społeczne, domy ludowe, domy modlitwy (kościół, cerkwie, kościoły narodowe, meczety mahometanckiego wyznania, domy modlitwy wyznania mojżeszowego, karaimskiego) o ile stanowią własność społeczną t. z. gminy, stowarzyszenia i t. d. Klasztory

i wszelkie szkoły i szpitale przy klasztorach należy uważać za budynki mieszkalne, ale nie podpadające pod art. 3 ustawy z dn. 6-V 1924 r.

W związku z tem nadmieniam, że Min. Robót Publ. przy rozdzielaniu kredytów na odbudowę budynków użyteczności publicznej określać będzie, w jakim procencie może być udzielona pomoc użyta na odbudowę budynków użyteczności publicznej, odnośnie do wysokości dotacji i odnośnie do kwoty kosztorysowej każdego rodzaju budynków użyteczności publicznej.

Polecam Panom Starostom ściśle stosować się do powyższego zarządzenia oraz nadesłać żądane sprawozdanie w terminie do 15-IV 1928 r.

Wilno dn 29 lutego 1928 r.

L. 1806/II.

Wojewoda

(—) *Wł. Raczkiewicz.*

75.

Okólnik

Wojewody Wileńskiego z dn. 27 stycznia 1928 r.

do wszystkich P. P. Starostów — Przewodniczących Wydziałów Powiatowych w sprawie pociągania do odpowiedzialności sądowej za wnoszenie budowli bez pozwolenia.

Ze względu na częste ujawnianie wnoszenia budynków bez należytych zezwoleń, lub niezgodnie z udzielonymi zezwoleniami, wyjaśniam niniejszem, w myśl reskryptu Ministerstwa Robót Publicznych z dn. 4-X 1927 r. Nr. 3884/27, iż należy powodować się zasadami niżej podanymi przy pociąganiu winnych do odpowiedzialności sądowej, a mianowicie:

1. W wypadkach niestosowania się interesowanych do przepisów obowiązujących przy budowie Sąd w myśl art. 37 K. K. niezależnie od kary powinien orzec, że:

- 1) to, co winowajca zbudował bez pozwolenia, ulega zamknięciu do czasu uzyskania pozwolenia;
- 2) to zaś, co zbudował z naruszeniem bezpieczeństwa publicznego, ulega zniesieniu, przebudowie i t. p., w terminie przez sąd wyznaczonym.

Zarządzenie, wskazane w art. 37 K. K., ustawa przepisuje w interesie publicznym, zastosowanie wlec ich przez sąd wyrokujący nie zależy od wniosku stron (orzeczenie pełnego kompletu Izby 2-jej Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1921 r. L. k. 1246/20).

Omawiane zarządzenia sąd powinien stosować nawet i wtedy, gdy sprawca zostaje uniewinniony, wobec braku z jego strony cech podmiotowych przestępstwa.

W razie pominięcia tych zarządzeń w wyroku sądu I-jej, względnie II-jej instancji, władze administracyjne powinny spowodować zaskarżenie takiego wyroku do sądu wyższej instancji; w wypadku, gdy wyrok, w którym omawiane zarządzenia zostały pominięte, uprawomocnił się, władza administracyjna, zgodnie z brzmieniem przytoczonego wyżej orzeczenia Sądu Najwyższego, powinna wezwać sprawców o naprawienie, poprawienie, zmianę, lub usunięcie budowli, prawomocnie uznanej za nieprawidłową i niebezpieczną, a w razie niespełnienia tego żądania, które formalnie będzie najzupełniej uprawnione, a o którego merytorycznej zasadności wyrokuje sąd, powinno wystąpić z tego tytułu przed sąd karny z oskarżeniem z art. 139 K. K., oraz z żądaniem usunięcia,

zniesienia, albo stosownej naprawy czy zmiany takiej budowli, opartem na art. 37 K. K.

2. Zarazem zaznacza się, że w myśl dotychczas obowiązującego na obszarze b. zaboru rosyjskiego poza obrębem b. Królestwa Kongresowego, tudzież w Warszawie, art. 209 ustawy budowlanej rosyjskiej, władze administracyjne są upoważnione, nie oczekując wyroku sądowego, skazującego właściciela, do niezwłocznego użycia kosztem właściciela środków niezbędnych do usunięcia zagrażających zdrowiu lub bezpieczeństwu publicznemu uchybień w utrzymaniu nieruchomości, o ile właściciel w wyznaczonym przez te władze terminie sam nie usunie takich uchybień. Rzecz oczywista, że z tego uprawnienia, jako stanowiącego wyjątek z ogólnej zasady, w myśl której o wszelkich represjach w razie naruszenia przepisów obowiązujących o budowie, decyduje sąd, władze powinny korzystać z największą ogłębnością i tylko w wypadkach, gdy potrzeba niezwłocznej ingerencji tego rodzaju jest uzasadniona rzeczywistymi względami bezpieczeństwa publicznego.

To też w razie, gdy wykonywana budowla, albo sposób jej wykonania jawnie zagrażają bezpieczeństwu publicznemu, władze administracyjne mają prawo i obowiązek skorzystania z przytoczonego uprawnienia, o ile oczywiście względy bezpieczeństwa publicznego rzeczywiście wymagają niezwłocznego użycia środków zaradczych.

O powyższem komunikuje się do wiadomości i ścisłego zastosowania.

(—) *Wł. Raczkiewicz*
Wojewoda

Wilno, dn. 27 stycznia 1928 r.
L. IX 431/B.

76.

Okólnik Nr. 6/290.

Wojewody Wileńskiego

do wszystkich P. P. Starostów i Pana Komisarza Rządu na m. Wilno w sprawie sprawozdań z działalności i rachunkowości instytucji opiekuńczych.

Z dniem 1 kwietnia 1928 r. wchodzi w życie Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dn. 23 listopada 1927 r. o sprawozdaniach z działalności i rachunkowości instytucji opiekuńczych (Dz. Ust. R. P. Nr. 2, poz. 13, r. 1928).

Zgodnie z powyższem Rozporządzeniem Stowarzyszenia, związki, instytucje i zakłady, które podlegają nadzorowi i kontroli w myśl art. 1 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22.IV.1927 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 40, poz. 354) muszą prowadzić rachunkowość według wzoru ustalonego w Rozporządzeniu i obowiązane są składać władzom nadzorczym i instancji P.P. Starostom (P. Komisarzowi Rządu) roczne sprawozdanie z działalności oraz sprawozdanie rachunkowe.

Władze nadzorcze i instancje po rozpatrzeniu nadesłanych sprawozdań przesyłają je do Urzędu Wojewódzkiego, załączając swoją opinię oraz informując o wydanych zarządzeniach.

Podając o powyższem do wiadomości Panów, polecam niezwłoczne wydanie odnośnych zarządzeń celem ścisłego zastosowania od dnia 1 kwietnia 1928 r. Rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23 XI.1927 r. przez Stowarzyszenia, związki, instytucje i zakłady o charakterze dobroczynno-społecznym.

Jednocześnie z dn. 31 marca r. b. uchylam okólnik Nr. 54 Delegata Rządu w Wilnie z dn. 18.XI 1922 r. w przedmiocie wyliczania się przez instytucje dobroczynne z wydatkowanych sum pieniężnych.

Wojewoda
Nr. 458/VIII. (—) *Wł. Raczkiewicz.*

Wilno, dn. 1-II 1928 r.

77.

Okólnik Nr. 7/291.

Wojewody Wileńskiego

do Pana Komisarza Rządu na m. Wilno oraz P. P. Starostów Województwa Wileńskiego w sprawie popierania T-wa Łowieckiego Województwa Wileńskiego.

Dnia 16 stycznia r. b. powstało w Wilnie „Towarzystwo Łowieckie Województwa Wileńskiego”. W przeciwieństwie do innych stowarzyszeń i kółek łowieckich (myśliwskich) działających na obszarze Województwa „Towarzystwo Łowieckie Województwa Wileńskiego” postawiło za swoje zadanie naczelne nieużytkowanie polowania na dzierżawionych przez siebie terenach, lecz wyłącznie szerzenie kultury łowieckiej wśród miejscowego społeczeństwa. W szczególności „T.Ł.W.W.” ma na celu podniesienie i ochronę zwierzozstanów krajowych, podniesienie wśród ogółu myśliwych poziomu etyki łowieckiej oraz wiedzy fachowej, współdziałanie z władzami w zwalczaniu naruszeń obowiązującego prawa łowieckiego, wreszcie ochronę znikającej fauny krajowej. Dla osiągnięcia celów powyższych „T.Ł.W.W.” poza innymi czynnościami wynikającymi z jego statutu będzie delegować swych członków (przedstawicieli) do władz administracyjnych dla informowania o biegu spraw łowieckich i dla utrzymania kontaktu z temi władzami, jak również — współdziałać z władzami w zwalczaniu kłusownictwa, nielegalnego handlu zwierzyną i in. przestępstw łowieckich oraz — wydawać nagrody pieniężne osobom wyróżniającym się w tem zwalczaniu.

Z powyższego wynika, iż nowopowstałe „Towarzystwo Łowieckie W. W.”, mając zadania znacznie szersze, niż zwykłe wydzierżawienie terenów i wykonywanie na nich polowania, powinno zainteresować swą działalnością nie tylko myśliwych, lecz również tych wszystkich, którym zależy na podniesieniu i ochronie bogactw przyrodzonych kraju i na rozwoju zapoznanej u nas, a tak doniosłej gałęzi gospodarczej, jaką jest racjonalne łowiectwo. Rozwojem i intensywnością działalności nowopowstałego Towarzystwa winni się zainteresować zarówno myśliwi, jak i rolnicy i miłośnicy przyrody.

Zawiadamiając o powyższem polecam P.P. Starostom (P. Komisarzowi Rządu) udzielać poparcia i pomocy „Towarzystwu Łowieckiemu W. W.” w jego działalności i poczynaniach na powierzonych p. p. terenach.

W szczególności polecam Panom:

1) udzielać pomocy członkom, a zwłaszcza delegatom „T.Ł.W.W.”, wysłuchiwać ich dezyderatów i opinii w sprawach łowieckich; polecić podległym organom policji państwowej udzielania im pomocy i współdziałania w zwalczaniu przestępstw łowieckich.

UWAGA: co do zakresu pomocy udzielanej członkom (delegatom „T.Ł.W.W.”) nastąpi zarządzenie osobne, jak również będą wysłane wzory legitymacji członkowskich i legitymacji dla delegatów „T.Ł.W.W.”

2) zainteresować działalnością „T.Ł.W.W.” czynnikami samorządowymi, zarówno ze względu na ogólnospołeczne znaczenie rozwoju łowiectwa, jako doniosłej, a zaniedbanej gałęzi gospodarstwa krajowego, jak ze względu na rolę czynników samorządowych w związku z wejściem w życie nowego prawa łowieckiego (art. 8-21 i 55-69 prawa łowieckiego).

Zarząd „Towarzystwa Łow. Wojew. Wil.” stanowią pp. Bolesław Świętorzecki (prezes), Marjan Hoppen, Józef Łastowski, Michał Pawlikowski (członkowie), Włodzimierz Korsak i Roman Ruciński (kandydaci-zastępcy). Adres Zarządu T-wa, Mickiewicza 42 (miesz. p. Łastowskiego), tel. 10-84.

Wilno, dn. 7 lutego 1928 r.

L. 1195/II

Wojewoda
(—) *Wł. Raczkiewicz*

78.

Okólnik № 8/292

Wojewody Wileńskiego

do PP. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych Województwa Wileńskiego w sprawie budowy dróg.

Wiadomem jest, że Województwo Wileńskie zajmuje w Polsce ostatnie miejsce pod względem długości dróg o nawierzchni twardej. Ubóstwo na pole komunikacji kołowej uwydatni najlepiej porównanie cyfr, określających gęstość sieci drogowej w stosunku do ilości mieszkańców i obszaru. Z tego porównania wynika, że sieć drogowa województwa jest rzadszą przeszło 3 razy od sieci województwa Warszawskiego, prawie 18 razy od Pomorskiego i 7 razy od sieci średniej w Polsce. Położenie nasze pogarsza, w stosunku do innych państw jeszcze i ta okoliczność, że podczas, gdy w tamtych dzielnicach istnieje ciągła sieć dróg szosowanych, u nas przewagę stanowią luźne kawałki bruków, które wprawdzie stosunki komunikacyjne lokalnie polepszają, jednakże nie stanowią jeszcze arterji komunikacyjnej w ścisłym znaczeniu słowa.

Akcja budowy dróg bitych w Polsce, szczególnie zaś na terenie byłej Kongresówki, podjęta została niemal z chwilą powstania Państwa Polskiego. Energetyczny udział wzięły w niej przedewszystkiem samorządy powiatowe i dziś niektóre z nich mają wykonanych już ponad 100 km. dróg bitych samorządowych na powiat. Gminy również nie pozostały w tyle, organizując budowę dróg szosowanych przy pomocy szarwarku. I tu wyniki w niektórych powiatach, jak np. w Częstochowskim, są już bardzo pokaźne.

W województwie Wileńskim widoczna jest u samorządów dążność do poprawy stanu dróg. Ma ona jednak charakter dorywczy i polega z reguły na zabrukowaniu krótkich odcinków w miejscach zabagnionych i na zwirowaniu dróg. O planowej budowie, zakrojonej na większą skalę jednak nie pomyślano, mimo, że położenie powiatów wymaga zwiększonego wysiłku do takiej miary, aby zaległości można było odrobić i zrównać się z innymi częściami Polski. Tymczasem sytuacja powiatów nietylko że w stosunku do reszty Państwa nie polepsza się, ale przeciwnie, — ulega pogorszeniu, bo tam, gdzie są już drogi, buduje się ich więcej, niż u nas.

Prawda, że materialne położenie ludności, wynikające z niezbyt urodzajnej gleby i ze zniszczeń wojennych, nie pozwala na rozwinięcie akcji na taką skalę, na jaką mogą sobie pozwolić bogate województwa. Tem niemniej stwierdzić muszę, że skromne wyniki

działalności samorządów w zakresie drogowym są następstwem niewyzyskania wszystkich możliwości dostępnych Sejmikom dla wzmożenia ich prac.

Nie możemy dalej pozostawać z pracami drogowymi na szarym końcu. Samorządy muszą sobie zdać sprawę z tego, że dobra komunikacja kołowa jest jedną z głównych podstaw dobrobytu ludności i że konieczny jest jaknajwiększy wysiłek, aby te podstawę stworzyć i rozszerzyć. Dlatego żądam od PP. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych aby skierowali cały swój wpływ i energję w kierunku jaknajszerszego popularyzowania sprawy budowy dróg w samorządach i wśród szerokich mas ludności, oraz w kierunku jaknajwydatniejszego wyzyskania wszelkich źródeł finansowych, pracy ludzkiej i zaprzęgów konnych, stojących w dyspozycji samorządów powiatowych i gminnych, a mogących nadać rozbudowie dróg należyte tempo.

Wyrazem energii Panów Przewodniczących będą przedewszystkiem budżety samorządów powiatowych i wykonane roboty drogowe. Przy zatwierdzaniu budżetów, będę zwracał szczególną uwagę, czy wydatki drogowe dociągnięte są do takich wysokości, na jakie ustawodawstwo i stosunki materialne ludności pozwalają. Ponadto sprawdzać będę czy należycie sprawowany jest nadzór Wydziału Powiatowego nad gminami i czy prowadzona jest propaganda w gminach i wogóle wśród ludności.

Rezultatem nadzoru i propagandy winna być wzmożona działalność gmin, oraz inicjatywa gromad i prywatna.

Praca samorządowa winna być planowa i dlatego musi się oprzeć o program, zakreślony na szereg lat. Uważam za wskazane ułożenie programu pięcioletniego. W programie tym winny przejść samorządy na budowę dróg we właściwym znaczeniu słowa, to znaczy na budowę całych linii drogowych na podstawie zatwierdzonych planów, co wspólnie z wszczętą już akcją ze strony Państwa, wiąże ze sobą ważniejsze ośrodki gospodarcze i przyczyni się do podniesienia gospodarczego województwa.

PROPAGANDA.

Celem propagandy jest wzbudzenie zainteresowania ludności drogami. Realnym wynikiem tego zainteresowania będzie chętny udział ludności w świadczeniach pieniężnych i naturalnych na drogi.

Propaganda jest środkiem, który przedzej, czy później, pożądane rezultaty przynieść musi, jeśli będzie prowadzoną konsekwentnie, przy każdej nadającej się sposobności. Zjazdy wójtów i pisarzy gminnych, zebrania sołtysów, zebrania gminne i gromadzkie, wreszcie odezwy i ulotki są najlepszymi miejscami i środkami propagandy. Należy wykazywać na każdym kroku dodatnie skutki dobrych dróg dla rozwoju ekonomicznego — i straty, jakie ludność ponosi wskutek panujących bezdroży. Dyrektor Departamentu Drogowego Min. Rob. Publ. inż. Nestorowicz wyliczy, na podstawie danych z r. 1923, że wskutek bezdroży ludność traci w Polsce 375 milionów złotych rocznie na siłę pociagową, żytą nieprodukcyjnie. Jeśliby tę stratę rozdzielić proporcjonalnie do ilości mieszkańców, wówczas wypadnie, że ludność Województwa Wileńskiego traci rocznie 15.000.000 zł., co odpowiada w naszych warunkach kosztowi budowy około 500 kilom. dróg. Są to cyfry przygniatające — mimo, że odnoszą się tylko do strat rolnictwa i że nie wliczony jest tu przemysł i handel.

Fakt, że z powodu braku dróg, największe straty ponosi rolnictwo, stwierdza słuszność tezy postawionej przez byłego premiera Władysława Grabskiego, że wydatki poczynione na drogi są wydatkami przedewszyst-

kiem na rzecz rolnictwa. Jest to ważny argument propagandowy w naszych rolniczych powiatach.

Jak opłakany jest stan województwa pod względem sieci dróg twardej, wskazują niżej podane cyfry, charakteryzujące gęstość dróg z uwzględnieniem ilości mieszkańców i wielkości obszaru. Francja, państwo o najgęstszej sieci drogowej w Europie, charakteryzuje cyfra 123. Województwo Pomorskie, najlepiej uposażone w drogi z dzielnic Polski, znajduje się na siódmym miejscu przy cyfrze gęstości 33,6; Województwo Poznańskie na jedenastym miejscu z cyfrą 25,5; Małopolska na trzynastym miejscu z cyfrą 21,2; Województwo Warszawskie na piętnastym miejscu z cyfrą 15,0; Polska (jako całość) na szesnastym miejscu z cyfrą 13,2, zaś województwo Wileńskie na ostatnim dwudziestym miejscu z cyfrą 1,87 z miastem Wilnem, albo 2,92 bez tegoż miasta.

Stosunki w poszczególnych powiatach województwa przedstawiają się następująco:

1. Pow. Oszmiański	ma cyfrę gęstości	7,05
2. „ Wileńsko-Trocki „	„	5,21
3. „ Wilejski „	„	2,67
4. „ Święciański „	„	2,24
5. „ Postawski „	„	1,69
6. „ Mołodeczanski „	„	1,53
7. „ Dziśnieński „	„	1,46
8. „ Braślawski „	„	0,97

Z powyższych zestawień widocznym jest, jak daleko Polska, jako całość, stoi w tyle ze swojemi drogami poza kulturalnemi państwami Europy, widać też z nich, wiele brakuje województwu Wileńskiemu, aby stanąć przynajmniej na takim poziomie, jaki jest obecnie średni w Polsce. Zestawienie zaś powiatów daje obraz, jakie stosunki panują w obrębie województwa i gdzie należy spodziewać się największego wysiłku.

Aby drogi bite w województwie doprowadzić do obecnej średniej gęstości w Polsce, należałoby wybudować ponad 1700 kilometrów dróg państwowych i samorządowych.

Na każdy powiat przypadłoby średnio ponad 200 klm., z czego około połowy na drogi wojewódzkie, powiatowe i gminne.

Cyfry powyższe, charakteryzujące ubóstwo drogowe powiatów, winny być użyte jako skuteczny materiał propagandowy.

Program robót.

Jak widać z poprzedniego ustępu, aby doprowadzić sieć drogową do gęstości średniej w Polsce, trzeba wybudować 1700 klm. dróg bitych. Z tej ilości przypadłaby na samorządy połowa, druga zaś połowa na Państwo.

Przyjmując, że budowa dróg państwowych postąpi równolegle z budową dróg samorządowych, w tym kierunku, ażeby w ciągu pierwszych dziesięciu lat połączyć siedzibę województwa z sąsiednimi województwami i z siedzibami powiatów, pozatem siedziby powiatów z ważniejszymi przynajmniej gminami, wówczas potrzeba byłoby wybudować w ciągu najbliższych lat dziesięciu około 850 klm dróg państwowych i tyleż dróg samorządowych (wojewódzkich, powiatowych i gminnych).

Wypada więc rocznie na wszystkie powiaty 85 km. czyli na jeden powiat około 11 km. Jest to cyfra średnia, która zależnie od miejscowych warunków może ulec odchyleniom. Przy takim postępie budowy dróg samorządowych i przy założeniu, że jednocześnie Skarb Państwa da środki na wybudowanie drugich tyle kilometrów, osiągnęlibyśmy po dziesięciu latach gęstość zaledwie 10,9, a więc znacznie jeszcze niższą od średniej w Polsce 13,2.

Cyfry powyższe podają dla ogólnej orientacji, jakiej pracy wymaga obecnie położenie województwa pod względem dróg kołowych i w jakich granicach winny obracać się programy drogowe sejmików. Widoczne jest z tego, że roczna budowa przeciętnej długości 11 km. dróg bitych przez samorząd, załatwia sprawę drogową tylko w stopniu nie wielkim. Dlatego też, jeśli warunki miejscowe na to pozwalają, cyfra powyższa winna być w poszczególnych powiatach zwiększona. Podkreślić muszę jednakże, że chodzi tu o zapoczątkowanie akcji budowy dróg szosowanych na dłuższych przestrzeniach między osiedlami, na podstawie projektów i według wszelkich wymagań technicznych, która to budowa winna być prowadzoną równocześnie z lokalnemi brukowaniami i naprawami odcinków we wsiach lub między wsiami.

Możliwości wykonania programów.

1) Najważniejszym źródłem dochodowym na cele drogowe są opłaty drogowe do których pobierania uprawnione są samorządy na podstawie art. 19 ustawy drogowej (Dz. U. Nr. 6 1921 r.), oraz art. 31 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. 94/1923)

Zauważam, że w myśl reskr. Min. Spr. Wewn. z dnia 19-II-1927 r. L. S.F. 842/27 zasadniczy państwowy podatek gruntowy składa się z opłat przypadających na płatników tytułem państwowego podatku gruntowego bez oddzielnego dodatku przewidzianego w art. 2 ustawy z dnia 15-VI-1923 r. (Dz. U. R. P. N. 65 poz. 505) i bez uwzględnienia ulg, o których mowa w art. 6 wspomnianej ustawy. Wynika z tego, że zasadniczy państwowy podatek gruntowy, który jest podstawą do wymiaru samorządowych opłat drogowych, obejmuje również i 100-procentową podwyżkę wprowadzoną rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13/IV-1924 r. (Dz. U. N. 33 poz. 339/1924 r.) Paragraf 2 powyższego rozporządzenia nie koliduje z przytoczoną interpretacją, ponieważ zawiera on zastrzeżenie, dotyczące tylko dodatków komunalnych, a nie podatków samoistnych.

Wymiar opłat drogowych winien być oparty na wymiarze podatku państwowego w ubiegłym okresie budżetowym. Powiatowe Związki Komunalne winny zwracać się o odpowiednie zaświadczenia do miejscowych urzędów skarbowych i zaświadczenia te, stwierdzające wysokość pobranego podatku państwowego, dołączać do statutów opłat drogowych, przedkładanych Urzędowi Wojewódzkiemu do zatwierdzenia.

2) Nie wyzyskane są dotąd przez Powiatowe Związki Komunalne dopłaty od adw. i sąsiadów w myśl art. 23 ustawy drogowej. Dopłaty powyższe mogą być pobierane oprócz podatku wskazanego w punkcie I-m na konserwację dróg do 20%, zaś na budowę dróg do 50% odnośnych sum budżetowych. Przepisy dotyczące rozdziału tego podatku zawiera ustawa z 11-VIII-1923 r. (Dz. U. N. 94/23 r.) i rozp. Min. Spr. Wewn. z dnia 18/III-1924 r. Dz. U. N. 31/1924 r.).

3) Bardzo ważnym źródłem pokrycia wydatków na inwestycje drogowe są długoterminowe pożyczki. Pożyczki powyższe dają możność rozwinięcia robót na większą skalę, a jako splacalne przez kilkanaście lat, nie wielkimi stosunkowo ratami, nie wstrzymują normalnej gospodarki samorządów. Z tego powodu winny samorządy pożyczki powyższe wykorzystywać.

4) Czynnikiem, mogącym odegrać w zakresie budowy dróg dużą rolę, jest szarwark. Użyty umiejętnie dokonał on wiele w zachodniej Europie. U nas winien on być jaknajbardziej wyzyskany przy budowie dróg gminnych, których ilość przewyższa wie-

lokrotnie drogi państwowe, wojewódzkie i powiatowe wzięte razem. Należy tylko szarwark należycie zorganizować i dać mu odpowiedni nadzór techniczny.

5) Budowę dróg wojewódzkich i powiatowych mogą wydatnio przyspieszyć również dobrowolne świadczenia w naturze.

Ustawa drogowa przewiduje przymusowe świadczenia jedynie na rzecz dróg gminnych. Niema jednak żadnych przeszkód w prowadzeniu świadczeń na rzecz innych dróg, jeśli organa samorządowe, gminne lub zebrania gromadzkie świadczenia takie dobrowolnie uchwalą. Na terenie Polski wykorzystano takie świadczenia w wielu już wypadkach, a uchwałę w tej mierze spowodowała dobrze zorganizowana propaganda.

6) Środkiem, który również mógłby być wykorzystanym do wzmocnienia budowy dróg bitych, są spółki drogowe, przewidziane w art. 25, 26 i 27 ustawy drogowej. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 8-X-1922 r. (Dz. U. N. 5/22) normuje ściśle zakres działania spółek. Celem spółek jest budowa lub utrzymanie ściśle określonych istniejących, albo nowych mostów, albo odcinków dróg wojewódzkich, powiatowych i gminnych, jeśli odnośnie samorządy nie są w stanie, ze względów finansowych, tego wykonać.

Zechetą do tworzenia spółek winny być przede wszystkim bezpośrednie korzyści, jakie spółka odnosi z danej budowy. Spółki bowiem tworzą się dla usunięcia miejscowych bolączek komunikacyjnych i stąd płynnie bezpośrednio odczuwana korzyść. Poza tem ustawodawstwo daje spółkom pewne przywileje, które są im pomocne w działalności. Przywilejem w pierwszym rzędzie jest to, że współnicy dobrowolni mogą w razie zobowiązania się do poniesienia 2/3 kosztów danej budowy, spowodować, przez orzeczenie odnośnego Wydziału Powiatowego, przymusowe wcielenie do spółki innych zainteresowanych, którzy do niej nie przystąpili. Ponadto spółki mają prawo do dotacji państwowych i samorządowych.

Spółki drogowe istnieją już w Polsce i mają za sobą dodatnie rezultaty działalności. Wspomnę tylko o działalności spółek w powiecie Częstochowskim. Powstały tam trzy spółki. Pierwsza w składzie sejmiku, kilku gmin i miasta wydzielonego, utworzyła się dla budowy drogi Częstochowa—Olsztyn-Lelowa dług. 33 km. Druga spółka w składzie sejmiku i gmin powstała dla wybudowania drogi Łabodno-Działoszyn dług. 18 km. Trzecia spółka powstała dla budowy dojazdu kolejowego Kamienica Polska-Wakaty-Poraj, dług. 5 km. Spółka składa się z sejmiku, dwóch gmin i dwóch przedsiębiorstw fabrycznych (Tow. Przem. Tkacz i fabryka tektury „Klepaczka“. W ciągu 1,5 roku wykonano w całości roboty ziemne i zasosowano 3 km. Dość należy, że trzy dalsze spółki są w stadium organizowania.

Oto są środki, przy wyzyskaniu których możliwe jest nadanie pracom drogowym właściwego biegu. Niewątpliwie, w początkach będą pewne trudności do pokonania. Oczekuję jednak, że Panowie Przewodniczący Wydziałów Powiatowych dołożą wszelkich starań, aby przeszkody usunąć i zdobyć maximum środków, jakie w danych warunkach są możliwe do osiągnięcia.

Ze swej strony dołożę starań, aby pierwszym sejmikom którzy przystąpią do budowy dróg dać pomoc w formie projektów dróg, wyjednania dotacji państwowej, a także i wypożyczeniem za niewielkim wynagrodzeniem walców mechanicznych.

Zwiększenie programu robót nie da się pomyśleć bez doboru wyszkolonego i odpowiedniej ilości

personelu technicznego. Odnosi się to nietylko do Wydziałów Powiatowych, ale i do gmin, które w sumie prowadzą dużo robót wymagających nadzoru fachowego. Obok stałego winien być angażowany personel sezonowy, któryby dał w okresie budowlanym wystarczający nadzór nad robotami.

Dla ogólnego nadzoru nad robotami gminnymi winien Wydział Powiatowy posiadać specjalnego technika, któryby przez dozorców, przydzielonych o ile możliwości, każdej gminie po jednemu, kierował robotami gmin. Dozorcy stali i sezonowi byliby opłacani z dotacji przeznaczonych przez Wydziały Powiatowe poszczególnym gminom. Również należałoby przyjść z pomocą gminom także przez sporządzenie projektów dróg i mostów.

Ważną rolę odegrać mogą w pracy samorządów dobrze funkcjonujące komisje drogowe. Dają one dużą pomoc, w celowym i ekonomicznym projektowaniu i prowadzeniu robót, a przy odpowiednim składzie personalnym także i pomoc fachową, co jest pożądanym szczególnie w odniesieniu do samorządów gminnych. Dlatego nie można niedoceniać wartości tych komisji i należy zwrócić uwagę na dobór ich i należyte funkcjonowanie.

Zaznaczyć w końcu muszę, że organizacja robót drogowych w obecnej chwili jest poważnie ułatwioną. Istnieje już w Polsce szereg publikacji, które wnikają niemal w najdrobniejsze szczegóły organizacji robót drogowych.

Zagadnienia drogowe poruszane są stale w miesięczniku „Wiadomości Stowarzyszenia Członków Kongresów Drogowych“ (Depart. Drogowy Min. Rob. Publ. w Warszawie). Między innymi ukazały się: artykuł inż. Borowskiego „O ulepszonych drogach piaskowo-gliniastych“ (Nr. 3 i 8), „Komunikacje lądowe w województwach wschodnich“ (Nr. 1) tegoż autora. Władysława Grabskiego — „Reformy prawne i finansowe w sprawie drogowej“ (Nr. 5). Poza tem szereg referatów z odbytego w styczniu r. b. w Warszawie Kongresu Drogowego, jak: Wiktora Lamota — „Potrzeby finansowe samorządowej gospodarki drogowej i projekta ich rozwiązania“, Ż. Beresa — „Zagadnienia problemu drogowego w Polsce“, inż. Zubielewicz — „Stan gospodarki na drogach gminnych“, poza tem inż. Borowskiego — „Warunki techniczne projektów dróg gruntowych“ mogą być pomocnymi w pracy samorządów.

Prócz tego istnieją: „Odezwa Wojewody Lubelskiego“ (wydana przez Lubelski Urząd Wojewódzki w r. 1927) — obejmująca całokształt organizacji budowy dróg przez samorządy, — Kazimierza Kühna, starosty Częstochowskiego, „Gospodarka na drogach gminnych“ (wydana przez Wydział Powiatowy w Częstochowie), inż. Myszyńskiego „Zarys budowy dróg gruntowych systemem amerykańskim“ (nakład sejmiku w Zamościu), — „Organizacja gospodarki na drogach gminnych w powiecie Piotrkowskim“ (nakład Wydziału Powiat. w Piotrkowie) i wiele innych.

Województwo Wileńskie, jako teren zasobny w kamień, ma warunki bardziej, niż gdzieindziej sprzyjające budowie dróg bitych. Jednakowoż są okolice, gdzie kamienia niema. Tam wskazane jest ulepszenie dróg systemem amerykańskim. Pamiętać jednak należy, że system ten daje tylko wówczas dobre wyniki, jeśli budowa jest wykonana na podstawie dobrze obmyślanego projektu, jeśli grunt pod drogą jest wzmocniony przez dobór należytego stosunku mieszaniny gliny i piasku i wreszcie, co muszę z naciskiem podkreślić, jeśli wybudowana droga znajduje się pod stałą opieką służby drogowej, która nie dopuszcza do tworzenia się wyboi

i kolein, wyrównywując ustawicznie drogę tak zw. włokami.

Powyzsze podaje Panom Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych do wykorzystania w tem przekonaniu, że rozumiejąc doniosłość sprawy drogowej, poczynią Panowie wszelkie starania, aby sprawę tę skierować na tory, które wyprowadzą województwo z terażniejszej opłakanej sytuacji. Z osiągniętych wyników pracy, z ilości ulepszonych i zbudowanych odcinków dróg błych, będę oceniał działalność Panów Przewodniczących — i wierzę, że nadzieje moje w tym względzie nie będą zawiedzione i każdy z PP. Przewodniczących przyłoży wszelkich starań, aby wykazać się jaknajlepszym wynikiem w dziedzinie komunikacji kołowej powiatu.

(—) *Wł. Raczkiewicz*
Wojewoda

Wilno, dn. 3-II 1928 r.
L. XI/423/D.

79.

Zarządzenie Nr. 3.

Wojewody Wileńskiego z dnia 29 lutego 1928 r.

w przedmiocie określenia cen drzewa opałowego, zajętego w lasach prywatnych na marzec 1928 r.

Na mocy ustawy z dnia 28-II 1919 r. w przedmiocie zaopatrzenie ludności w drzewo opałowe i bułdrowe (Dz. P. Nr. 20 poz. 299) oraz zgodnie z par. 9 i 10 Rozp. M. R. P. z dnia 1 II 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 14 poz. 140) po zasięgnięciu opinii Komisji, powołanej w myśl tegoż Rozporządzenia pozostawiam w mocy na miesiąc marzec 1928 r. ceny drzewa opałowego, zajętego w lasach prywatnych, ustalone zarządzeniem mojem z dnia 31 stycznia 1928 r. Nr. 2. ogłoszonym w Dz. Urz. Województwa Wileńskiego Nr. 2 poz. 6 z dnia 31-I 1928 roku.

(—) *Wł. Raczkiewicz*
Wojewoda.

Wilno, dn. 29-II 1927 r.
L. dz. 1963/II

80.

OBWIESZCZENIE

WOJEWODY WILEŃSKIEGO

w sprawie karalności przekroczeń przepisów prawa łowieckiego.

Niniejszem podaje do powszechnej wiadomości, że winni przekroczeń przeciwko przepisom Rozporządzenia Pana Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 roku o prawie łowieckim (Dz. U. R. P. Nr. 110 poz. 934) będą pociągani do odpowiedzialności karnej zgodnie z art. 75—88 tegoż.

W szczególności w myśl art. 75 powołanego rozporządzenia karany będzie grzywną do 50 zł.

1. Kto nie okaże karty łowieckiej na żądanie osoby, mającej nadzór nad przestrzeganiem przepisów o polowaniu.

2. Kto wbrew postanowieniom rozporządzenia niniejszego poluje w odległości mniejszej niż 100 (sto) metrów od cudzych zabudowań mieszkalnych lub kto poluje podczas nabożeństwa w niedzielę lub uroczyste święto w odległości mniejszej od dwóch kilometrów od świątyni lub cmentarza.

3. Kto ze strzelbą lub innymi narzędziami do łowienia zwierzyny bezprawnie chodzi po cudzych gruntach.

Wyjaśnienia

Do punktu 1 — Karty łowieckie wydają — na podstawie przepisów art. 25—34 powołanego rozporządzenia — Starostowie tych powiatów, w których osoby ubiegające się o ich wydanie zamieszkują; ważne są one na terenie całego Państwa.

Karty łowieckie wydaje się osobom uprawnionym do polowania z tytułu posiadania obwodu łowieckiego własnego, z tytułu wzięcia polowania w dzierżawę lub też z tytułu uzyskania pisemnego zezwolenia właściciela lub dzierżawcy polowania.

Obwód łowiecki samodzielny nie może być mniejszy od 100 hektarów; obszary mniejsze mogą być użytkowane, jako tereny myśliwskie po utworzeniu z nich obwodów łowieckich wspólnych, obejmujących całe gminy; przepisy o tworzeniu obwodów wspólnych mniejszych zawiera art. 8 powołanego rozporządzenia.

Do punktu 3. — Przepis p. 3 nie dotyczy uzbrojonych z obowiązku służbowego przedstawicieli władzy państwowej, przebywających w obwodzie łowieckim w charakterze urzędowym.

W myśl art. 76 omawianego rozporządzenia grzywną do 200 zł. lub aresztem do 4 tygodni albo obiema temi karami łącznie karany będzie:

1. Kto wbrew postanowieniom cytowanego rozporządzenia poluje bez uzyskania karty łowieckiej.

2. Kto wbrew postanowieniom rozporządzenia niniejszego poluje na gruntach, niestanowiących obwodu łowieckiego.

3. Kto poluje w cudzym obwodzie łowieckim bez zgody osoby uprawnionej do polowania.

4. Kto wyda pisemne zezwolenie na polowanie w swoim obwodzie wbrew przepisowi ustępu 2 art. 27.

5. Kto poluje w czasie między zachodem a wschodem słońca wbrew postanowieniom art. 47.

6. Kto poluje z chartami lub psami gończymi na obszarze mniejszym, niż dwa tysiące hektarów.

7. Kto podbiera jaja, wybiera pisklęta lub niszczy gniazda ptaków niewymienionych w art. 50.

Wyjaśnienia

Do punktu 4. W myśl art. 27 (ustęp 2) właściciel lub dzierżawca polowania może wydać taką tylko ilość pisemnych zezwoleń, aby na każdego posiadacza zezwolenia przypadło co najmniej 50 hektarów powierzchni obwodu łowieckiego.

Do punktu 5. Między zachodem a wschodem słońca wolno polować tylko na słonki w czasie ciągu; na głuszce i cietrzewie w czasie toku, na łosie i jelenie na rykowisku, na kaczki na zlotach i przelotach; oraz na dziki, wilki, lisy i wydry na czatach.

Do punktu 7. W myśl wyżej powołanego art. 5-go wolno podbierać jaja, wybierać pisklęta i niszczyć gniazda: jastrzębi-gołębiarzy, krogólców, srok i wron.

W myśl art. 77 grzywną do 500 zł. oraz aresztem do 6 tygodni karany będzie:

1. Kto poluje na łosie lub jelenie wbrew postanowieniom art. 46.
2. Kto poluje sposobami niedozwolonymi.
3. Kto poluje w czasie ochronnym.
4. Kto przekroczenia wymienione w pkt. 1, 3 i 7 podanej wyżej cytaty z art. 76 popełnia zawodowo.

Wyjaśnienia

Do punktu 1. W myśl art. 46 polowanie na osie — byki dopuszczalne jest jedynie w obwodach owieckich o powierzchni co najmniej 1000 hektarów.

Do punktu 2. W myśl art. 41 zabrania się to wienia zwierząt przy pomocy trutek, wnyków (petli), samostrzałów, dołów ostrokołów, lepu, ziarna rozmoczonego w spirytusie, żelaz, potrzasków, siideł, pułapek i innych podobnych środków. Czyni się wyjątek co do zwierząt wymienionych w art. 50 (wilki, wydry, kuny domowe, tchórze, gronostaje, łasice, króliki, jastrzębie gołębiarze, krogulce, sroki i wrony), które to zwierzęta wolno chwycić w żelaza, potrzaski, sidła i pułapki.

Do punktu 3. W myśl art. 49 zabrania się polować w czasie niżej oznaczonym (czas ochronny) na zwierzęta następujące:

Jelenie, byki i daniela rogacze — od 1 listopada do 31 sierpnia, sarny, kozły — od 1 lutego do 20 kwietnia, zajace szaraki — od 1 lutego do 30 września, zajace bielaki — od 15 lutego do 31 października, borsuki — od 1 grudnia do 31 sierpnia, głuszce koguty — od 15 maja do 15 marca, cietrzewie koguty — od 1 czerwca do 15 sierpnia, cietrzewie kury — od 15 września do 15 sierpnia, jarzabki — od 1 lutego do 15 sierpnia, pardwy — od 1 lutego do 15 sierpnia, bażanty koguty — od 1 lutego do 31 sierpnia, kuropatwy — od 1 listopada do 31 sierpnia, przepiórki — od przylotu do 31 sierpnia, słonki — od 15 maja do 15 sierpnia, bataliony — od 1 czerwca do 10 lipca, dzikie kaczory — od 1 czerwca do 10 lipca, dzikie kaczki (samice i młode) oraz inne ptactwo wodne i błotne — od 1 marca do 10 lipca, dzikie gęsi — od 15 maja do 31 lipca, dzikie gołębie, drozdy, kwiczoły i paszkuły — od 1 lutego do 15 sierpnia, ptaki krukowate i drapieżne z wyjątkiem jastrzębi gołębiarzy, krogulców, wron i srok od 1 lutego do 15 sierpnia.

W myśl art. 48 zabrania się polować na żubry, bobry, kozice, świstaki, na samice i cielęta: łosia, jelenia, daniela, na sarny, kozy i kozłeta, na niedźwiedzice od niedźwiedziątek, na głuszce kury, bażanty kury i czarne bociany. Za cielęta: łosia, jelenia, daniela i kozłeta sarny uważa się młode zwierzęta tych gatunków w czasie do końca lutego następnego roku po ich urodzeniu.

Ponadto zabrania się na przeciąg jednego roku polować na łosie-byki, dropie i wiewiórki (Rozp. Min. Roln. z dn. 10-I 1928 roku Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 50).

Kto wbrew powyższym przepisom poluje.

1. Na żubra — karany będzie grzywną do 5.000 zł. oraz aresztem do 6 miesięcy.
2. Na samice łosie, na bobra lub kozicę — karany będzie grzywną do 2.500 zł. oraz aresztem do 6 miesięcy (art. 78).

3. Na inne zwierzęta wymienione wyżej — karany będzie grzywną do 500 zł. oraz aresztem do 6 tyg.

W myśl art. 53 po upływie 10 dni od rozpoczęcia czasu ochronnego sprzedawanie, kupowanie, przewożenie i przenoszenie objętej ochroną zwierzyny oraz świeżych skór tej zwierzyny, jak również podawanie takiej zwierzyny w jadłodajniach jest wzbronione.

Kto naruszy przepis powyższy, karany będzie grzywną do 500 zł. lub aresztem do 6 tygodni, nadto zwierzyna lub świeże jej skóry ulegną konfiskacie na rzecz zakładów dobroczynnych.

W wypadku popełnienia przekroczeń, wymienionych w art. 75–80 cytowanego rozporządzenia przez nieletnich do lat 14 — rodzice lub opiekunowie karani będą za niedozór grzywną do 50 zł. (art. 81).

Zgodnie z art. 83, obok kary wymierzonej za przekroczenia przewidziane w art. 77 — 79, nastąpi konfiskata broni, za pomocą której dokonano przekroczenia oraz zabronionych rozporządzeniem niniejszym narzędzi łowieckich bez względu na to, czy są one własnością skazanego, czy też osoby innej.

W myśl art. 84 zwierzyna zabita lub złowiona bezprawnie w cudzym obwodzie łowieckim należy do właściciela lub dzierżawcy polowania, o ile niema zastosowania art. 80 (konfiskata zwierzyny po czasie ochronnym). Niezależnie od tego właścicielowi lub dzierżawcy polowania, na zwierzę bezprawnie zabite służy odszkodowanie, równające się trzykrotnej wartości zabitego zwierzęcia. Zwierzyna zabita lub złowiona bezprawnie na gruntach, niewchodzących w skład obwodu łowieckiego, ulega konfiskacie na rzecz zakładów dobroczynnych.

Uprawnienia straży łowieckiej.

W myśl art. 22 właściciele obwodów łowieckich, spółki łowieckie i dzierżawcy polowania mogą na swój koszt ustanawiać straż łowiecką. Strażnik łowiecki po zatwierdzeniu i zaprzysiężeniu przez Starostę otrzymuje stosowne zaświadczenie i oznakę.

Strażnik łowiecki, pełniąc służbę, może:

a) żądać od osób spotkanych w obwodzie łowieckim z bronią palną, narzędziami łowieckimi lub zwierzyną okazania karty łowieckiej, a jeżeli polują, również pisemnej zgody właściciela lub dzierżawcy polowania,

b) odbierać za pokwitowaniem broń palną, inne narzędzia łowieckie i zwierzynę osobom spotkanym w obwodzie łowieckim, a nie posiadającym karty łowieckiej oraz osobom polującym w obwodzie bez posiadania pisemnej zgody właściciela lub dzierżawcy polowania.

c) zatrzymywać i przekazywać właściwej władzy osoby, których tożsamości i miejsca zamieszkania nie może ustalić, a które zastał w powierzonym jego pieczy obwodzie łowieckim na popełnianiu jednego z przekroczeń przewidzianych w artykułach 75 — 79 omawianego rozporządzenia lub które spotkał w obwodzie z bronią palną, innymi narzędziami łowieckimi albo ze zwierzyną, a osoby te posiadania tych przedmiotów usprawiedliwić nie mogą.

Wilno dn. 29 lutego 1928 r.

L. 1476.

Wojewoda
(—) *Wł. Raczkiewicz.*

TAKSA

do obliczania wartości samowolnie wyrąbanego, uszkodzonego, lub zabranego z lasu drewna sporządzona w/g średnicy pnia.

RODZAJ DRZEWA	Klasa wartości drewna	ŚREDNICA NA PNIE W CENTYMETRACH													
		1—5	6—10	11—15	16—20	21—25	26—30	31—35	36—40	41—45	46—50	51—55	56—60	61—65	66—70
		Cena za 1 sztukę w złotych polskich													
Dąb i jesion	I	0,36	0,69	1,98	5,91	17,99	30,55	59,32	84,07	142,53	183,84	255,06	309,27	381,12	474,07
	II	0,25	0,50	1,62	5,14	15,84	27,23	50,10	69,99	119,75	168,05	227,92	284,98	346,01	432,27
Klon, wiąz, brzoza i grab	I	0,29	0,55	1,58	4,73	14,39	24,44	47,45	67,25	114,03	147,07	204,05	247,41	304,90	379,26
	II	0,20	0,40	1,30	4,11	12,67	21,78	40,88	55,92	103,80	134,44	182,34	227,99	276,80	346,82
Sosna, modrzew, olsza czarna i brzoza	I	0,37	0,78	1,37	3,00	10,51	16,60	33,99	48,10	80,66	98,53	122,54	157,77	187,41	244,57
	II	0,30	0,59	1,18	2,37	7,96	13,28	27,16	40,40	62,90	79,65	100,05	112,59	143,41	189,96
Świerk	I	0,34	0,60	1,23	4,04	11,09	18,49	41,84	57,88	103,42	131,32	164,26	196,90	234,52	297,26
	II	0,22	0,39	1,03	3,48	9,76	16,04	36,81	51,47	92,88	117,82	147,23	176,56	209,93	242,69
Olsza szara, topola, wierzba i inne liściaste	I	0,11	0,21	0,53	1,29	2,88	4,67	11,64	15,90	28,28	33,36	42,75	52,49		
	II	0,08	0,14	0,42	1,13	2,54	4,04	10,31	14,36	25,61	30,23	38,82	47,57		
Osika i lipa	I	0,24	0,49	0,95	2,70	11,04	16,77	36,80	49,09	88,83	112,83	138,62	163,46		
	II	0,19	0,38	0,76	2,32	9,86	14,82	32,78	44,66	84,21	102,09	125,06	152,74		

- W razie oczywistego stwierdzenia, iż ścięte drzewo miało cechy opałowego, wartość jego oblicza się:
 - $\frac{3}{8}$ wartości drewna użytkowego tegoż rozmiaru i gatunku, jeżeli pniak ma średnicę mniej niż 20 cm.,
 - $\frac{1}{2}$ wartości drewna użytkowego, jeżeli średnica pniaka wynosi od 20 do 30 cm.,
 - $\frac{1}{3}$ wartości drewna użytkowego, jeżeli pniak ma więcej, niż 30 cm. grubości.
- Wyroby cenić jak drzewa ścięte z pnia.
- Zastrzega się, iż w miarę zmian cen jednostkowych, wykazanych w cennikach D. O. L. P. będą jednocześnie zmienione automatycznie w tym samym stosunku procentowym ceny zatwierdzone niniejszą taksą, która winna służyć za podstawę do wymiaru t. zw. nadwiązki przewidzianej w art. 627 K. K. — O każdej tej dodatkowej zmianie nastąpi każdorazowo ogłoszenie w miejscowej gazecie.

Taksa niniejsza uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia w „Dzienniku Urzędowym Województwa Wileńskiego”.

Wilno, 10 lutego 1928 r.

Wojewoda
(—) Wł. Raczkiewicz.

82.

Ruch służbowy.

za miesiąc styczeń 1928 r.

A. W Urzędzie Wojewódzkim.

Minister Przemysłu i Handlu

ustalił w służbie państwowej:

Inż. Witolda Kurmana, Instruktora Stowarzyszeń Przemysłowych w Wydziale Przemysłowym.

Minister Robót Publicznych

mianował:

Franciszka Wojciechowskiego, urzędnika VII st. sł. w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych — Radcą budownictwa w VI stopniu służbowym, z dniem 1 stycznia 1928 r.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

mianował:

Wiktora Piotrowicza, urzędnika administracyjnego I kat. VII st. sł. — referendarzem VII stopnia służbowego w Ministerstwie Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, za zgodą Ministra Spraw Wewnętrznych.

B. w Starostwach.

Minister Robót Publicznych

mianował:

Inż. Ludwika Butarewicza, prow. urzędnika VII st. sł. — w Starostwie w Wilejce — prowizorycznym urzędnikiem w VI stopniu służbowym z dniem 1 stycznia 1928 r.

WOJEWODA

A. W Urzędzie Wojewódzkim.

mianował:

Stanisławę Zawadzką, prowizoryczną urzęd. adm. I kat. VIII st. sł. — urzędniczką administracyjną I kategorii w VIII stopniu służbowym.

Wacława Stankiewicza, prowizorycznego urzędnika adm. I kat. VIII st. sł. — urzędnikiem administracyjnym I kategorii w VIII stopniu służbowym.

Sławomira Kuncewicza, prowizorycznego urzędnika adm. II kat. VIII st. sł. — urzędnikiem administracyjnym II kategorii w VIII stopniu służbowym.

Hilarego Żywaczewskiego, prowizorycznego urzędnika rachunk. II kat. VIII st. sł. — urzędnikiem rachunkowym II kat. w VIII stopniu służbowym.

Helenę Sławińską, prowizoryczną urzędniczkę adm. II kat. IX st. sł. — urzędniczką administracyjną II kategorii w IX stopniu służbowym.

Aleksandra Emieljańczyka, prowizorycznego urzędnika IX st. sł. — urzędnikiem rachunkowym II kategorii w IX stopniu służbowym.

przedłużył stosunek służbowy:

z Wacławem Hryckiewiczem, pracownikiem w VIII grupie upos. p. o. lekarza weterynarii — do dnia 31 marca r. b.

B. W Starostwach.

mianował:

Kazimierza Dokurno, prowizorycznego urzędnika VIII st. sł. w Starostwie w Wilejce — urzędnikiem administracyjnym II kategorii w VIII stopniu służbowym.

Jana Iwaszkiewicza, prowizorycznego urzędnika VIII st. sł. w Starostwie w Mołodecznie — urzędnikiem administracyjnym II kategorii w VIII stopniu służbowym.

Leopolda Saplisa, prowizorycznego urzędnika VIII st. sł. w Starostwie w Oszmianie — urzędnikiem administracyjnym II kategorii w VIII stopniu służbowym.

Władysława Czerniawskiego, prowizorycznego urzędnika VIII st. sł. w Starostwie w Święcianach — urzędnikiem administracyjnym II kategorii w VIII stopniu służbowym.

Michała Masłowskiego, prowizorycznego urzędnika VIII st. sł. w Starostwie Oszmiana — urzędnikiem administracyjnym II kategorii w VIII stopniu służbowym.

Wiktora Podziunasa, prowizorycznego urzędnika VIII st. sł. w Komisarjacie Rządu na m. Wilno — urzędnikiem administracyjnym II kategorii w VIII stopniu służbowym.

Tadeusza Sawickiego, prowizorycznego urzędnika II kat. IX st. sł. w Starostwie w Oszmianie — urzędnikiem administracyjnym II kategorii w IX stopniu służbowym.

Ferdynanda Wiercińskiego, prowizorycznego urzędnika adm. II kat. IX st. sł. w Starostwie Dziśnieńskim w Głębokiem — urzędnikiem administracyjnym II kategorii w IX stopniu służbowym.

Mieczysława Kulikowskiego, prowizorycznego urzędnika adm. II kat. IX st. sł. w starostwie w Mołodecznie — urzędnikiem administracyjnym II kategorii w IX stopniu służbowym.

Franciszka Bobowskiego, prowizorycznego urzędnika X st. sł. w Starostwie w Postawach — urzędnikiem administracyjnym II kategorii w X stopniu służbowym.

przyjął na służbę kontraktową:

Aleksandra Woyzbuna — w charakterze pracownika kontraktowego w VIII grupie upos. w Starostwie Dziśnieńskim w Głębokiem, na czas od dnia 1 grudnia 1927 r. do dn. 31 stycznia r. b.

Antoniego Wendorffa — w charakterze pracownika kontraktowego w X grupie upos. w Komisarjacie Rządu na m. Wilno, na czas od dn. 1 do dn. 31 stycznia r. b.

podwyższył wynagrodzenie służbowe:

Kazimierze Żukowskiej, pracowniczce kontraktowej XII gr. upos. w Starostwie w Święcianach — do XI grupy upos. z dniem 1 stycznia r. b.

przedłużył umowę służbową:

z Józefem Iwanoffem, pracownikiem kontraktowym w IX grupie upos. — do dnia 31 stycznia r. b.

Rejestracja Stowarzyszeń.

83. Na zasadzie postanowienia Wojewody Wileńskiego w Wilnie z dnia 20 września 1927 roku wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków — Stowarzyszenie p. n. „Białoruskie Towarzystwo Dobroczynne w Wilnie“.

Rejestru Nr. 709.

84. Na zasadzie postanowienia Wojewody Wileńskiego w Wilnie z dnia 20 stycznia 1928 r. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków — Towarzystwo p. n. „Kółko Rolnicze—Naprzód“—w Biruskach gm. N. Pohoskiej pow. Brastawskiego.

Rejestru Nr. 748.

85. Na zasadzie postanowienia Wojewody Wileńskiego w Wilnie z dnia 20 stycznia 1928 roku wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków — Towarzystwo p. n. „Biblioteka Społeczna w m-ku Sołach pow. Oszmiańskiego“.

Rejestru Nr. 753.

86. Na zasadzie postanowienia Wojewody Wileńskiego w Wilnie z dnia 20 stycznia 1928 roku wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków — Stowarzyszenie p. n. „Towarzystwo Opieki nad Sierotami Żydowskimi w Głębokiem pow. Dziśnieńskiego“.

Rejestru Nr. 752.

87. Na zasadzie postanowienia Wojewody Wileńskiego w Wilnie z dnia 20 stycznia 1928 roku wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków — Towarzystwo p. n. „Kółko Rolnicze w Gródku, pow. Mołodeczańskiego“.

Rejestru Nr. 754.

88. Na zasadzie postanowienia Wojewody Wileńskiego w Wilnie z dnia 30 stycznia 1928 roku wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków — Stowarzyszenie p. n. „Towarzystwo Przyjaciół Gimnazjum ośmioklasowego Koedukacyjnego Humanistycznego Z. Bykowej-Luninowej w Wilnie“.

Rejestru Nr. 751.

89. Na zasadzie postanowienia Wojewody Wileńskiego w Wilnie z dnia 9 lutego 1928 roku wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków — Towarzystwo p. n. „Kuratorium nad ociemniałymi w Wilnie“.

Rejestru Nr. 755.

90. Na zasadzie postanowienia Wojewody Wileńskiego w Wilnie z dnia 13 lutego 1928 roku wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków — Stowarzyszenie p. n. „Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej w m. Cejkiniach pow. Świeciańskiego“.

Rejestru Nr. 757.

91. Na zasadzie postanowienia Wojewody Wileńskiego w Wilnie z dnia 13 lutego 1928 roku wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków — Stowarzyszenie p. n. „Towarzystwo Opieki nad Sierotami Żydowskimi w Oszmianie“.

Rejestru Nr. 758.

92. Na zasadzie postanowienia Wojewody Wileńskiego w Wilnie z dnia 13 lutego 1928 roku wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków — Stowarzyszenie p. n. „Towarzystwo Miłośników jeziora Narocza i okolicy w m. Wilnie“.

Rejestru Nr. 756.

93. Na zasadzie postanowienia Wojewody Wileńskiego w Wilnie z dnia 16 lutego 1928 roku wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków — Stowarzyszenie p. n. „Kółko Rolnicze — Snop w Szemetowszczyźnie pow. Świeciańskiego“.

Rejestru Nr. 762.

94. Na zasadzie postanowienia Wojewody Wileńskiego w Wilnie z dnia 16 lutego 1928 roku wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków — Stowarzyszenie p. n. „Towarzystwo Ochotniczej Straży Ogniowej w Twerczu pow. Świeciańskiego“.

Rejestru Nr. 763.

95. Na zasadzie postanowienia Wojewody Wileńskiego w Wilnie z dnia 16 lutego 1928 roku wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków — Stowarzyszenie p. n. „Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej“ we wsi Reszkutany gm. Zabłociskiej, pow. Świeciańskiego“.

Rejestru Nr. 761.

96.

OBWIESZCZENIE

Ministerstwa Robót Publicznych.

W myśl § 11 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 12 kwietnia 1927 r. w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w sprawie udzielania uprawnień do prowadzenia (kierownictwa) robót budowlanych na obszarze województw: warszawskiego, lubelskiego, łódzkiego, kieleckiego, białostockiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego i wileńskiego zawiadamia się, że egzamin, przewidziany dla kandydatów, ubiegających się o uprawnienia budowlane na podstawie § 6 powołanego wyżej rozporządzenia, odbędzie się w Ministerstwie Robót Publicznych w czasie między 10 a 24-tym marca 1928 r.

Bliższe szczegóły, co do lokalu, dnia i godziny rozpoczęcia egzaminu pisemnego lub ustnego będą kandydatom dopuszczonym do egzaminu podane pisemnie.

Obwieszczenia Okręgowego Urzędu Ziemińskiego

o postępowaniu scaleniowym.

97. Okręgowy Urząd Ziemiński w Wilnie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dniu 26 stycznia 1927 roku postanowiła wdrożyć postępowanie scaleniowe: 1) na obszarze około 180 ha gruntów nadziałowych, należących do gospodarzy wsi Dziegieniawo gminy polańskiej, powiatu oszmiańskiego, 2) na obszarze około 7 ha gruntów folwarku Dziegieniawo, własność Czesława Zienkiewicza, teje gminy i powiatu, włączonych dla sprostowania granic i 3) na obszarze około 5 ha gruntów zaścianka Skircimy, teje gminy i powiatu, włączonych również dla sprostowania granic.

Powyższe orzeczenie zostało zatwierdzone orzeczeniem Głównej Komisji Ziemińskiej z dnia 26-go września 1927 roku.

98. Okręgowy Urząd Ziemiński w Wilnie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dn. 30 sierpnia 1926 roku postanowiła zatwierdzić projekt scalenia

gruntów wsi Preny, gminy kiemieliskiej, powiatu święciańskiego.

Orzeczenie to zostało zatwierdzone orzeczeniem Głównej Komisji Ziemskiej w Warszawie z dnia 26-go września 1927 roku.

Wobec powyższego Okręgowy Urząd Ziemski ogłasza o zamknięciu postępowania scaleniowego w powyższej sprawie.

99. Okręgowy Urząd Ziemski w Wilnie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dniu 8-go lipca 1927 roku postanowiła wdrożyć postępowanie scaleniowe na obszarze: 1) około 60 ha gruntów, należących do gospodarzy wsi Dziagowce, 2) około 15 ha gruntów wspólnego pastwiska tejże wsi Dziagowce z folwarkiem Dziagowce II, 3) około 40 ha gruntów z folwarku Dziagowce II, jako położonych w szachownicy z gruntami wsi Dziagowce, 4) około 7 ha gruntów z okolicy Dokurniszki, należących do Konstancji Hauryłkiewiczowej i położonych w szachownicy z gruntami folwarku Dziagowce II, 5) około 3 ha gruntów okolicy Dokurniszki, należących do wszystkich gospodarzy tejże okolicy włączonych celem sprostowania granic, 6) około 1 ha gruntów zaścianka Bardzobogaciszki, własność Feliksa Pozlewicza, włączonych również dla sprostowania granic — wszystko gminy sołskiej, powiatu oszmiańskiego, łącznie około 126 ha.

Orzeczenie powyższe uprawomocniło się dnia 12 grudnia 1927 roku.

100. Okręgowy Urząd Ziemski w Wilnie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dniu 5 kwietnia 1927 roku postanowiła zatwierdzić projekt scalenia gruntów wsi Bitiny gminy niemeczyńskiej powiatu wileńsko-trockiego.

Orzeczenie to uprawomocniło się dnia 31-go maja 1927 roku.

Wobec powyższego Okręgowy Urząd Ziemski ogłasza niniejszem o zamknięciu postępowania scaleniowego.

101. Okręgowy Urząd Ziemski w Wilnie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dniu 8-go lipca 1927 roku postanowiła zatwierdzić projekt scalenia gruntów wsi Miciuny gminy worniańskiej, powiatu wileńsko-trockiego.

Orzeczenie to uprawomocniło się dnia 5-go sierpnia 1927 roku.

Wobec powyższego Okręgowy Urząd Ziemski ogłasza niniejszem o zamknięciu postępowania scaleniowego.

102. Okręgowy Urząd Ziemski w Wilnie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dniu 3 marca 1927 r. postanowiła wdrożyć postępowanie scaleniowe na obszarze około 126 ha gruntów, należących do gospodarzy okolicy Kraśny-Lug, gminy dokszyckiej, powiatu dziśnieńskiego.

Orzeczenie powyższe zostało zatwierdzone orzeczeniem Głównej Komisji Ziemskiej z dnia 27-go września 1927 roku.

103. Okręgowy Urząd Ziemski w Wilnie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dniu 9 sierpnia 1927 r. postanowiła wdrożyć postępowanie scaleniowe na obszarze około 95 ha gruntów, należących do

gospodarzy okolicy Jukiszki, gminy zabłociskiej, powiatu święciańskiego.

Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 7-go stycznia 1928 r.

104. Okręgowy Urząd Ziemski w Wilnie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dniu 4 marca 1927 roku postanowiła zaniechać postępowania scaleniowego odnośnie gruntów wsi Charki, gminy dolhinowskiej, powiatu wilejskiego i gruntów uroczyska Charkowski Las z majątku Wielki Serwecz, własność Wincentego Poklewskiego Koziell, tejże gminy i powiatu wszczęte na mocy orzeczenia Okręgowej Komisji Ziemskiej w Wilnie z dnia 10 marca 1925 r. i sprawę w Urzędach Ziemskich umorzyć.

Powyższe orzeczenie zostało utrzymane w mocy orzeczeniem Głównej Komisji Ziemskiej z dnia 28-go września 1927 roku.

105. Okręgowy Urząd Ziemski w Wilnie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dniu 9 sierpnia 1927 r. postanowiła wdrożyć postępowanie scaleniowe na obszarze: 1) około 173 ha gruntów, należących do gospodarzy okolicy Bortkiewiczze, gminy polańskiej, powiatu oszmiańskiego, 2) około 2 ha gruntów folw. Masłowszczyzna, tejże gminy i powiatu własność Adama Zubiela, 3) około 4 ha gruntów, należących do gospodarzy okolicy Golgieniszki, tejże gminy i powiatu, 4) około 2 ha gruntów folw. Poluchowszczyzna, tejże gminy i powiatu własność Józefa Jureki, 5) około 2 ha gruntów, należących do gospodarzy wsi Wasiewce, tejże gminy i powiatu, 6) około 2 ha gruntów zaśc. Piktusza, gminy grauzyskiej, powiatu oszmiańskiego, własność Wandy Kundzicz — łącznie na obszarze około 185 ha.

Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 7-go stycznia 1928 roku.

106. Okręgowy Urząd Ziemski w Wilnie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dniu 9 sierpnia 1927 roku postanowiła wdrożyć postępowanie scaleniowe na obszarze około 291 ha gruntów, należących do gospodarzy wsi Gińki, gminy duniłowickiej powiatu postawskiego.

Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 10 stycznia 1928 r.

107. Okręgowy Urząd Ziemski w Wilnie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dniu 30 sierpnia 1926 roku postanowiła zatwierdzić projekt scalenia gruntów folwarku Drozdowszczyzna, gminy prozrockiej, powiatu dziśnieńskiego.

Orzeczenie to zostało zatwierdzone orzeczeniem Głównej Komisji Ziemskiej z dn. 29.IV.27 r.

Wobec powyższego Okręgowy Urząd Ziemski w Wilnie ogłasza o zamknięciu postępowania scaleniowego w powyższej sprawie.

108. Okręgowy Urząd Ziemski w Wilnie podaje do wiadomości publicznej, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dniu 9 sierpnia 1927 roku postanowiła wdrożyć postępowanie scaleniowe na obszarze: 1) około 89 ha gruntów, należących do gospodarzy folwarku Pawlinowo, gminy kucewickiej, powiatu oszmiańskiego, 2) około 20 ha gruntów z folwarku Janowo, własność Franciszka Raczkki, tejże gminy i powiatu włączonych dla zniesienia szachownicy zewnętrznej, 3) około 5 ha grun-

tów folwarku Mostwiliszki, teje gminy i powiatu celem zniesienia szachownicy zewnętrznej, własność Aleksandra Sidorowicza, 4) około 1 ha gruntów należących do gospodarzy wsi Krzemieszowo teje gminy i powiatu, włączonych dla sprostowania granic, 5) około 1 ha gruntów wsi Kamionka, gminy polańskiej, powiatu oszmiańskiego, włączonych również dla sprostowania granic—łącznie około 116 ha.

Orzeczenie to uprawomocniło się dnia 9-go stycznia 1928 roku.

109. Okręgowy Urząd Ziemi w Wilnie podaje do wiadomości publicznej, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dniu 9 sierpnia 1927 roku postanowiła wdrożyć postępowanie scaleniowe na obszarze około 62 ha gruntów należących do gospodarzy wsi Brukaniszki II, gminy kiemieliskiej powiatu święciańskiego oraz na obszarze około 23 ha gruntów z państwowego uroczyska Brukaniszki teje gminy i powiatu, przeznaczonych decyzją Prezesa Okręgowego Urzędu Ziemi w Wilnie z dnia 10 marca 1927 roku na upelnorolnienie—łącznie na obszarze około 85 ha.

Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 7-go stycznia 1928 r.

110. Okręgowy Urząd Ziemi w Wilnie podaje do wiadomości publicznej, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dniu 9 sierpnia 1927 roku postanowiła wdrożyć postępowanie scaleniowe na obszarze około 113 ha gruntów nadziałowych, należących do gospodarzy wsi Jakóbowce gminy hrudowskiej, powiatu postawskiego.

Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 9-go stycznia 1928 roku.

111. Okręgowy Urząd Ziemi w Wilnie podaje do publicznej wiadomości, że Prezes Okręgowego Urzędu Ziemi w Wilnie w dniu 15 listopada 1927 r. postanowił wdrożyć postępowanie scaleniowe na obszarze około 107 ha gruntów nadziałowych, należących do gospodarzy wsi Makaniszki, gm. daugieliskiej, pow. święciańskiego.

Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 9-go stycznia 1928 r.

112. Okręgowy Urząd Ziemi w Wilnie podaje do wiadomości publicznej, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dn. 9 sierpnia 1927 roku postanowiła zatwierdzić projekt scalenia gruntów folwarku Jurkowo, gm. prozorockiej, pow. dziśnieńskiego.

Orzeczenie to uprawomocniło się dnia 14-go października 1927 roku.

Wobec powyższego Okręgowy Urząd Ziemi ogłasza o zamknięciu postępowania scaleniowego w powyższej sprawie.

113. Okręgowy Urząd Ziemi w Wilnie podaje do wiadomości publicznej, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dn. 9 czerwca 1927 roku postanowiła zatwierdzić projekt scalenia gruntów wsi Naumionki, gm. prozorockiej, powiatu dziśnieńskiego.

Orzeczenie to uprawomocniło się dnia 10-go sierpnia 1927 r.

Wobec powyższego Okręgowy Urząd Ziemi ogłasza o zamknięciu postępowania scaleniowego w powyższej sprawie.

114. Okręgowy Urząd Ziemi w Wilnie podaje do wiadomości publicznej, że Prezes Okręgowego

Urzędu Ziemi w Wilnie w dniu 15 listopada 1927 r. postanowił wdrożyć postępowanie scaleniowe na obszarze: 1) około 78 ha gruntów nadziałowych, należących do gospodarzy wsi Pieszczaki, gm. Iuczajskiej, pow. postawskiego, 2) około 23 ha gruntów nabytych przez siedmiu gospodarzy wsi Pieszczaki z majątku Krzykały, teje gminy i powiatu.

Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 13-go stycznia 1928 roku.

115. Okręgowy Urząd Ziemi w Wilnie podaje do wiadomości publicznej, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dniu 9 sierpnia 1927 roku postanowiła zatwierdzić projekt scalenia gruntów okolicy Lepie, gminy dziewieniskiej powiatu oszmiańskiego, obejmujący 163 ha 1953 m² gruntów wymienionej okolicy.

Powyższe orzeczenie uprawomocniło się dnia 26 października 1927 roku, wobec czego Okręgowy Urząd Ziemi komunikuje o zamknięciu postępowania scaleniowego w powyższej sprawie.

116. Okręgowy Urząd Ziemi w Wilnie podaje do wiadomości publicznej, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dniu 9 sierpnia 1927 roku postanowiła wdrożyć postępowanie scaleniowe na obszarze: 1) około 134 ha gruntów nadziałowych, należących do gospodarzy wsi Szapowały, 2) około 0,5 ha gruntów należących do gospodarzy wsi Zubowszczyzna gminy kucewickiej, włączonych celem zniesienia szachownicy ze wsią Szapowały — celem sprostowania granic, 3) około 4 ha gruntów folwarku Szapowały, własność Konstantego i Romana Koczaków, 4) około 2 ha gruntów, należących do gospodarzy wsi Bałwaniszki III, 5) około 6 ha lasu z uroczyska Monastyrskiego z nadleśnictwa Oszmiańskiego, wszystko gminy hołzańskiej powiatu Oszmiańskiego — łącznie około 146,5 ha. Orzeczenie to uprawomocniło się dnia 23 stycznia 1928 roku.

117. Okręgowy Urząd Ziemi w Wilnie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dniu 9 sierpnia 1927 roku postanowiła wdrożyć postępowanie scaleniowe na obszarze: 1) około 108 ha gruntów należących do gospodarzy wsi Zabeliszki gm. kiemieliskiej powiatu święciańskiego, 2) około 37 ha gruntów z państwowego uroczyska Pomuciszki—Zabeliszki teje gminy i powiatu, przeznaczonych decyzją Prezesa O. U. Z. z dnia 15.IV.1927 roku na upelnorolnienie, 3) około 5 ha gruntów należących do gospodarzy wsi Brukaniszki II teje gminy i powiatu—łącznie na obszarze około 150 ha. Orzeczenie to uprawomocniło się dnia 13.I. 1928 roku.

118. Okręgowy Urząd Ziemi w Wilnie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dniu 8 lipca 1927 roku postanowiła zatwierdzić projekt scalenia gruntów okolicy Żarnele, gminy mickuńskiej, powiatu wileńsko-trockiego. Orzeczenie to uprawomocniło się dnia 24 września 1927 roku. Wobec powyższego Okręgowy Urząd Ziemi ogłasza niniejszem o zamknięciu postępowania scaleniowego w powyższej sprawie.

119. Okręgowy Urząd Ziemi w Wilnie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dniu 29-go paź-

dziennika 1926 roku postanowiła zatwierzić projekt scalenia gruntów wsi Minkiele oraz gruntów należących do gospodarza zaśc. Szarkiszki, Konstantego Czerwińskiego, obejmujący łącznie 143,9777 ha — wszystko gminy niemeczyńskiej, powiatu wileńskotrockiego. Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 21-go czerwca 1927 roku. Wobec powyższego Okręgowy Urząd Ziemi niniejszym ogłasza o zamknięciu postępowania scaleniowego w powyższej sprawie.

120. Okręgowy Urząd Ziemi w Wilnie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Wilnie na posiedzeniu w dniu 8-go lipca 1927 roku postanowiła wdrożyć postępowanie scaleniowe na obszarze: 1) około 159 ha gruntów należących do gospodarzy okolicy Gaudziewicze, 2) około 6 ha gruntów należących do gospodarzy wsi Osipany, celem zniesienia szachownicy zewnętrznej, 3) około 3 ha gruntów z maj. Kuszłany, własność Henryka Szafnagela celem zniesienia szachownicy zewnętrznej i sprostowania granic z okolicą Gaudziewicze, 4) około 0,25 ha gruntów z majątku Osipany własność spadkobierców Zygmunta Siwickiego, celem zniesienia szachownicy zewnętrznej, 5) około 1 ha gruntów z kolonii nabytej z majątku Osipany i należącej do Marji Sieluk, celem sprostowania granic — wszystko gminy solskiej powiatu oszmiańskiego — łącznie około 169,5 ha. Orzeczenie to uprawomocniło się dnia 12 grudnia 1927 roku.

121.

OGŁOSZENIE

Sądu Okręgowego o wciągnięciu do Rejestru Spółdzielni.

Do Rejestru Spółdzielni Sądu Okr. w Wilnie w dniu 13-I 1928 r. pod Nr. 560 wciągnięto następujący wpis:

R. H. Sp. 560. Firma: „Montwiłłowska Spółdzielnia Mieszkaniowa w Wilnie z odpowiedzialnością udziałami“. Siedziba w Wilnie, przy zaul. Montwiłłowskim 5. Odpowiedzialność członków za zobowiązania spółdzielni zadeklarowanymi udziałami. Celem spółdzielni jest dostarczenie swym członkom tanich i zdrowych mieszkań bądź drogą najmu w domach przez spółdzielnię wybudowanych, bądź drogą budowy lub sprzedaży domów członkom swym na własność. Dla osiągnięcia czego spółdzielnia buduje lub nabywa domy mieszkalne, zakłada składnice materiałów budowlanych, udziela swym członkom pomocy w zakresie budowlanym i prowadzi różne przedsięwzięcia gospodarcze, oparte na współdziałaniu zrzeszonych, jak np. pralnie, magiel, urządzenia kąpielowe i t. p. Udział wynosi 3.000 złotych, płatnych ratami: 500 złotych przy przystąpieniu, 1.000 złotych w terminie dwumiesięcznym, następnie 1.000 złotych w terminie czteromiesięcznym i 500 złotych w terminie sześciu i pół miesięcznym, licząc wszystkie te terminy od dnia przystąpienia. Na członków Zarządu powołano zamieszkałych w Wilnie: Aleksandra Korklińskiego — przy ul. Kasztanowej 5, Jana Emeljanowa — przy zaulku Montwiłłowskim 5 i Józefa Zajkowskiego — przy ul. Bankowej 2. Czas trwania spółdzielni — nieograniczony. Pismo przeznaczone do ogłoszeń — „Dziennik Urzędowy Województwa Wileńskiego“. Rok obrachunkowy: kalendarzowy. Członków Zarządu 3, oświadczenie woli w imieniu spółdzielni podpisują dwaj członkowie Zarządu pod stemplem firmowym. Przepisy o likwidacji są zgodne z odnośnymi przepisami ustawy o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r.

OGŁOSZENIA SĄDÓW POKOJU W SPRAWACH SPADKOWYCH.

122. Na zasadzie art. 1401 U. P. C. Sąd Pokoju m. Wilna wzywa spadkobierców Jana syna Aleksandra Masalskiego, zmarłego dnia 2-go kwietnia 1917 r. ażeby w ciągu sześciu miesięcy od dnia niniejszego obwieszczenia zameldowali swoje prawa do pozostałego po nim mienia.

123. Na zasadzie art. 1401 U. P. C. Sąd Pokoju m. Wilna wzywa spadkobierców Stanisława Zakrzewskiego syna Adolfa zmarłego 15-go listopada 1916 r. ażeby w ciągu sześciu miesięcy od dnia niniejszego obwieszczenia zameldowali swoje prawa do pozostałego po nim mienia.

124. Na zasadzie art. 1401 U. P. C. Sąd Pokoju m. Wilna wzywa spadkobierców Salomona Gordona syna Kopela, zmarłego dnia 2-go lipca 1921 roku, ażeby w ciągu sześciu miesięcy od dnia niniejszego obwieszczenia zameldowali swoje prawa do pozostałego po nim mienia.

125. Na zasadzie art. 1401 U. P. C. Sąd Pokoju m. Wilna wzywa spadkobierców Szmuela Berensztejna syna Dawida-Hirsza, zmarłego dnia 8 marca 1927 r. ażeby w ciągu sześciu miesięcy od dnia niniejszego obwieszczenia zameldowali swoje prawa do pozostałego po nim mienia.

126. Na zasadzie Art. 1401 U. P. C. Sąd Pokoju m. Wilna wzywa spadkobierców Jana syna Damiana Krotowicza zmarłego dnia 31-go marca 1919 r., ażeby w ciągu sześciu miesięcy od dnia niniejszego obwieszczenia zameldowali swoje prawa do pozostałego po nim mienia.

127. Na zasadzie art. 1401 U. P. C. Sąd Pokoju m. Wilna wzywa spadkobierców Maurycego syna Izaaka Szpakowskiego, zmarłego dnia 16 sierpnia 1918 roku, ażeby w ciągu sześciu miesięcy od dnia niniejszego obwieszczenia zameldowali swoje prawa do pozostałego po nim mienia.

128. Na zasadzie art. 1401 U. P. C. Sąd Pokoju m. Wilna wzywa spadkobierców Wulfa-Judela syna Josela Melameda zmarłego dn. 11 czerwca 1911 r., ażeby w ciągu sześciu miesięcy od dnia niniejszego obwieszczenia zameldowali swoje prawa do pozostałego po nim mienia.

129. Na zasadzie art. 1401 U. P. C. Sąd Pokoju m. Wilna wzywa spadkobierców Wincentego Kaczanowskiego zmarłego 5 grudnia 1920 roku i Anny Kaczanowskiej zmarłej 10 listopada 1919 r., ażeby w ciągu sześciu miesięcy od dnia niniejszego obwieszczenia zameldowali swoje prawa do pozostałego po nich mienia.

130. Na zasadzie art. 1401 U. P. C. Sąd Pokoju m. Wilna wzywa spadkobierców Władysława Napłoszczyca zmarłego dnia 21-go marca 1918 roku, ażeby w ciągu sześciu miesięcy od dnia niniejszego obwieszczenia zameldowali swoje prawa do pozostałego po nim mienia.

131. Na zasadzie art. 1401 U. P. C. Sąd Pokoju m. Wilna wzywa spadkobierców Marji hr. O'Rourke zmarłej dnia 22-go czerwca 1926 roku, ażeby

w ciągu sześciu miesięcy od dnia niniejszego obwieszczenia zameldowali swoje prawa do pozostałego po niej mienia.

132. Na zasadzie art. 1401 U. P. C. Sąd Pokoju m. Wilna wzywa spadkobierców Maksymilji Raczkowskiej córki Jana, zmarłej dnia 26 listopada 1919 r., ażeby w ciągu sześciu miesięcy od dnia niniejszego obwieszczenia zameldowali swoje prawa do pozostałego po niej mienia.

133. Na zasadzie art. 1401 U. P. C. Sąd Pokoju m. Wilna wzywa spadkobierców Adama syna Juljusza Tromszczyńskiego zmarłego dn. 13 września 1911 r. ażeby w ciągu sześciu miesięcy od dnia niniejszego obwieszczenia zameldowali swoje prawa do pozostałego po nim mienia.

134. Na zasadzie art. 1401 U. P. C. Sąd Pokoju m. Wilna wzywa spadkobierców Władysława-Wiktora syna Onufrego Proniewskiego zmarłego dn. 17 lutego 1924 roku, ażeby w ciągu sześciu miesięcy od dnia niniejszego obwieszczenia, zameldowali swoje prawa do pozostałego po nim mienia.

135. Sąd Pokoju w Mołodecznie na zasadzie art. 1401 U. P. C. wzywa sukcesorów Marji-Tekli Godeskiej, zmarłej dnia 31 grudnia 1919 roku, żeby w ciągu sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia zameldowali swoje prawa do pozostałego po niej mienia, składającego się z majątku „Małyński” w gminie Poloczańskiej, pow. Mołodeczańskiego.

136. Sąd Pokoju w Mołodecznie na zasadzie art. 1401 U. P. C. wzywa spadkobierców Władysława Minkowskiego, zmarłego dnia 6 stycznia 1928 roku, ażeby w ciągu 6 miesięcy od dnia wydrukowania niniejszego ogłoszenia zgłosili swoje prawa do pozostałego po nim mienia, składającego się z ziemi działowej z zabudowaniami w miasteczku Lebidziewie, powiatu Mołodeczańskiego.

137. Sąd Pokoju w Mołodecznie na zasadzie art. 1401 U. P. C. wzywa spadkobierców Teodora Monida, zmarłego dn. 9 marca 1926 r., ażeby w ciągu 6 miesięcy od dnia wydrukowania niniejszego ogłoszenia zgłosili swoje prawa do pozostałego po nim majątku ruchomego we wsi Chatuciczach gminy Bienickiej, pow. Mołodeczańskiego.

138. Na zasadzie art. 1401 U. P. C. Sąd Pokoju w Mołodecznie wzywa sukcesorów Bazylego Jużyka, zmarłego dnia 13-IV 1928 r., ażeby w ciągu 6 miesięcy od dnia niniejszego ogłoszenia zgłosili swoje prawa do pozostałego po nim mienia.

139. Sąd Pokoju w Opście, Okręgu Sądowego Wileńskiego, na zasadzie art. 1239 T. X cz. I ze Ros. Pr. i art. 1401 — 1403 U. P. C. wzywa spadkobierców Marji Jarockiej, córki Justyna zmarłej w dniu 27-go września 1899 r. we wsi Łabuciówcy, gm. Jodzkiej, pow. Braśławskiego, aby w ciągu 6 miesięcy od dnia wydrukowania niniejszego ogłoszenia, zgłosili swe prawa do pozostałego po niej spadku.

Decyzje Sądów Pokoju w sprawie odwołań pełnomocnictw.

140. Sąd Pokoju m. Druż na zasadzie art. 1460⁴¹—1460⁴⁰ U. P. C. postanowił: Unieważnić plenipotencję wydaną przez Aleksandra i Konstantego Łopacińskich,

Mikołajowi Łatyszczonkowi w marcu 1927 r. w państwowej kancelarii notarialnej Nr. 5 w Leningradzie, jak również plenipotencję z terminem 3-letnim, wydaną przez tychże Łopacińskich Mikołajowi Łatyszczonkowi i sporządzoną w państwowej kancelarii Nr. 5 w Leningradzie.

141. Dnia 3 lutego 1928 r. Sąd Pokoju na zasadzie art. 1460-44-48 postanawia: Odwołać pełnomocnictwo udzielone przez Eugenję Tęczyńską Michałowi Efrosowi, na mocy plenipotencji oblatowanej przez notariusza Aleksandra Rożnowskiego dnia 22 kwietnia 1925 r. o czym powiadomić notariusza Rożnowskiego. Podać decyzję niniejszą do publicznej wiadomości, drogą obwieszczeń, odebrać powyższą plenipotencję od Michała Efrosa.

142. Dnia 15 lutego 1928 roku Sędzia Pokoju na zasadzie art. 1460 44 48 postanawia: Odwołać pełnomocnictwo wydane przez Konstantego Adamowicza na imię Zygmunta Nielonickiego w dn. 21-go czerwca 1921 r. za Nr. 3333, a oblatowaną przez notariusza Józefa Siewiorka w Wilnie w dniu 21-go czerwca 1921 r. za Nr. 3333 O powyższej decyzji powiadomić notariusza Siewiorka i podać ją do publicznej wiadomości drogą obwieszczeń.

Ogłoszenia Komorników przy Sądzie Okręgowym w Wilnie.

143. Komornik przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, Jaan Lepieszko, zam. w Wilnie, przy ul. Zamkowej, w domu Nr. 15, na zasadzie art. 1146 i 1147 U. P. C. ogłasza, iż w dniu 18 maja 1928 roku o godz. 10-ej rano, w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Wilnie, odbędzie się sprzedaż z licytacji publicznej majątku nieruchomego, należącego do dłużnika Romualda Buraczewskiego, położonego w Wilnie, przy ul. Wielkiej pod Nr. 43 w szeregu jatek chrześcijańskich, składającego się z jatek murowanej z piwnicą.

Nieruchomość powyższa we wspólnem posiadaniu z innymi osobami nie znajduje się, ma urządzoną księgę hipoteczną w Wydziale Hipotecznym Sądu Okręgowego w Wilnie Nr. hip 676 i obciążona jest kaucją hipoteczną w sumie 3.000 złotych na rzecz Spółdzielczego Banku Cechu Rzeźników i Wędliniarzy w Wilnie—Spółdzielnia z ogr. odp. i zalega w podatkach na rzecz Skarbu w sumie 787 zł. 50 gr. i na rzecz Magistratu m. Wilna w sumie 102 zł. 38 gr. z odsetkami i karami za zwłokę, a będzie sprzedawana w całości.

Oszacowana dla licytacji na sumę 3.000 złotych i od tej sumy zacznie się licytacja na zaspokojenie pretensji Spółdzielczego Banku Cechu Rzeźników i Wędliniarzy w Wilnie w sumie 2 839 zł. z 10% rocznie od dnia 8 grudnia 1927 roku do dnia zapłaty, 96 złotych kosztów sądowych i prowizji komisowej, oraz kosztów egzekucyjnych.

Każdy, kto życzy brać udział w licytacji, winien złożyć komornikowi przed licytacją rękojmię (vadium) w kwocie 300 zł. Dokumenty i akty, dotyczące powyższej nieruchomości znajdującej się będą w kancelarii Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Wilnie i osoby zainteresowane mogą oglądać takowe w godzinach zajęć.

144. Komornik przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, Jan Lepieszko, zam. w Wilnie przy ul. Zamkowej w d. Nr. 15, na zasadzie art. 1146, 1147 i 1182 U. P. C. ogłasza, iż w dniu 17 września 1928 roku o g.

10-ej rano w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Wilnie, odbędzie się powtórna sprzedaż z licytacji publicznej majątku nieruchomego, położonego w Wilnie przy zbiegu ulic Tartaki Jakóba-Jasińskiego pod Nr. 5/19 i 7, powierzchni 87,27 sążni kwadratowych czyli 397,25 metr. kwadr. z zabudowaniami, szczegółowo wymienionymi w opisie z dnia 22.XI. 1926 roku, należącego do dłużnika Adolfa Godona.

Nieruchomość powyższa we wspólnym posiadaniu z innymi nie znajduje się, uregulowana w księdze hipotecznej Wydz. Hipot. Sądu Okręgowego w Wilnie Nr. hip. 6602, wydzielona z księgi hipotecznej Nr. 4496 i obciążona długami hipotecznymi: 1) 3.750 dolarów kaucji na rzecz Wileńskiego Banku Rolniczo-Przemysłowego i Banku Łotewskiego (Latvijas Banka) w Rydze—obu razem i każdemu z osobna i 2) 6.225 dolarów i 14 centów z procentami i kosztami na rzecz Łotewskiego Banku w Rydze oraz zalega w opłaceniu podatków na rzecz Magistratu m. Wilna w kwocie 368 zł. 83 gr. z karą za zwłokę—tytułem podatku państwowego i komunalnego i na rzecz Skarbu w kwocie 4.633 zł. 45 gr. z odsetkami tytułem podatku dochodowego i przemysłowego, a będzie sprzedawana w całości.

Oszacowana dla licytacji na sumę 63.000 złotych i od tej sumy zacznie się licytacja na zaspokojenie pretensji Banku Łotewskiego w Rydze w sumie 6.225 dolarów amer. i 14 centów z 15%, rocznie od dnia 5 maja 1926 roku do dnia zapłaty 448 zł. 15 gr., kosztów protestu z 15%, rocznie od dnia 5 maja 1926 roku do dnia zapłaty, 661 zł. kosztów sądowych, 513 zł. za prowadzenie sprawy, oraz kosztów egzekucyjnych.

Nieruchomość powyższa na zasadzie art. 1182 U. P. C. może być sprzedana niżej ceny oszacowania.

Każdy, życzący brać udział w licytacji, winien złożyć komornikowi przed licytacją rękojmię (vadum) w kwocie 6.300 zł. Dokumenty i akty, dotyczące tej nieruchomości, znajdować się będą w Kancelarii Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Wilnie i osoby zainteresowane mogą takowe oglądać w godzinach zajęć.

145. Komornik przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, Julian Mościcki, zamieszkały w Wilnie przy ul. Wileńskiej Nr. 25 m. 10, na zasadzie art. 1141 i 1147 U. P. C. obwieszcza, iż w dniu 18 maja 1928 r. o godz. 10-tej rano w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Wilnie, przy ul. Ad. Mickiewicza Nr. 36, odbędzie się sprzedaż z licytacji publicznej majątku nieruchomego położonego w m. Wołmie przy ul. Kościuszki Nr. 10, gm. Wołmiańskiej, pow. Wołczyńskiego, wojew. Wileńskiego, składającego się z placu ziemi z zabudowaniami, obszaru 65 mtr. długości i 30 mtr. szerokości i należącego do Mamerta Nagórskiego.

Na placu tym znajdują się zabudowania: a) dom mieszkalny drewniany, nowy, kryty gontem, rozm. 12 mtr. długości i 6 mtr. szerokości; b) budynek drewniany, kryty słomą, rozm. 12 mtr. długości i 6 mtr. szerokości, w dobrym stanie.

Wyżej wymieniony majątek nieruchomy nie jest zhipotekowany, zastawionym nie jest, w dzierżawę nikomu nie oddany, obciążony jest zaległymi podatkami w sumie 92 zł. 63 gr. i będzie sprzedany w całości na zaspokojenie pretensji Adolfiny Kudryckiej w sumie 480 zł. z 10% i kosztami oraz kosztami opisu i sprzedaży.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej 4.000 zł.

Każdy życzący wziąć udział w licytacji, winien złożyć Komornikowi dokonywującemu licytacji wzgl.

do depozytu Sądu Okręgowego w Wilnie, rękojmię (vadum) w wysokości 400 zł. t. j. 10% sumy od której rozpocznie się licytacja.

Akta sprawy powyższej znajdują się w Kancelarii I Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Wilnie i osoby zainteresowane mogą takowe oglądać w godzinach urzędowych.

Akta Nr. 1331/27.

146. Komornik przy Sądzie Okręgowym w Wilnie Julian Mościcki zamieszkały w Wilnie przy ul. Wileńskiej Nr. 25 m. 10 na zasadzie art. 1141 i 1147 U. P. C. obwieszcza, iż w dniu 18 maja 1928 r. o godz. 10-ej rano w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Wilnie przy ul. Adama Mickiewicza Nr. 36, odbędzie się sprzedaż z licytacji publicznej majątku nieruchomego położonego w Wilnie przy ul. Zakretowej Nr. 13, składającego się z placu ziemi z zabudowaniami, obszaru 57,20 sążni kwadr. i należącego do Jana i Weroniki Michałowskich.

Na placu tym znajdują się zabudowania: a) dom mieszkalny murowany, jednopiętrowy, kryty blachą, o sześciu ubikacjach, rozmiaru długości 13 metrów i szerokości 12 metrów, b) składy drewniane, kryte deskami rozm. 6 mtr. dług. i 3 mtr. szer.

Wyżej wymieniony majątek nieruchomy ma urządzoną hipotekę w Wydziale Hipotecznym Sądu Okręgowego w Wilnie oznaczony Nr. hipotecznym 35, na którym to majątku ciążyą długi hipoteczne, a mianowicie: 350 dolarów S.Z.A.P. na rzecz Adama Wyszomirskiego i 1000 dolarów S.Z.A.P. z 10% i kosztami na rzecz Stanisława Sadkowskiego, zastawionym nie jest, we wspólnym posiadaniu z innymi osobami nie znajduje się, w dzierżawę nikomu nie oddany i będzie sprzedany w całości na zaspokojenie pretensji Karola Kosińskiego w sumie 100 dolarów S.Z.A.P. z procentami i kosztami oraz kosztami opisu i sprzedaży.

Oprócz długów hipotecznych, na powyższym majątku ciążyą zaległe podatki w sumie 13 zł. 62 gr.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej 5000 złotych.

Każdy, życzący wziąć udział w licytacji winien złożyć komornikowi dokonywującemu licytacji, względnie do depozytu Sądu Okręgowego w Wilnie rękojmię (vadum) w wysokości 500 złotych to jest 10% sumy od której się licytacja rozpocznie.

Akta sprawy powyższej znajdują się w Kancelarii I Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Wilnie i osoby zainteresowane mogą takowe oglądać w godzinach urzędowych.

Akta Nr. 210/28.

147. Komornik przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, Jan Lepieszko, zamieszkały w Wilnie przy ul. Zamkowej w domu Nr. 15, na zasadzie art. 1146 i 1147 U. P. C. ogłasza, iż w dniu 16 czerwca 1928 roku o godzinie 10 rano w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Wilnie odbędzie się sprzedaż z licytacji publicznej majątku nieruchomego, położonego w gminie gródeckiej, powiatu mołodeczańskiego, a mianowicie: dóbr ziemskich Puniszcze z uroczyskiem Łatygowo, obszaru 140 dziesięcin z zabudowaniami, szczegółowo wymienionymi w opisie z dn. 30 grudnia 1926 roku, należącego do dłużnika Espera Protasowa.

Nieruchomość powyższa we wspólnym posiadaniu z innymi osobami nie znajduje się, uregulowana w księdze hipotecznej Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Wilnie Nr. Hip. 3528 i obciążona długami hipotecznymi: 1) 15.000 zł. kaucji i ostrzeżenia w sumie 11.600 zł. z 10% i kosztami na tejsze kaucji na rzecz Spółdzielczego Banku Ludowego w Wilnie,

2) 7,500 zł. kaucji i ostrzeżenie w sumie 20,000 zł. z $\frac{1}{2}\%$ i kosztami na teje kaucji i na kaucji w sumie 12,500 zł. pod Nr. 3—na rzecz Sebastjana Rudnickiego; 3) 12,500 zł. kaucji i ostrzeżenie w sumie 20,000 zł. z $\frac{1}{2}\%$ i kosztami na teje kaucji i na kaucji w sumie 7,500 zł. pod Nr. 2 — na rzecz tegoż Sebastjana Rudnickiego, i 4) ostrzeżenie dla sumy 440 zł. z $\frac{1}{4}\%$ i kosztami na rzecz Spółdzielczego Banku Ludowego, oraz zalega w podatkach gminnych w sumie 79 zł. 80 gr., a będzie sprzedawana w całości.

Oszacowana dla licytacji na sumę 52,800 zł. i od tej sumy zacznie się licytacja na zaspokojenie pretensji Spółdzielczego Banku Ludowego, obecnie Spółdzielczego Banku dla Handlu i Rzemioł w Wilnie w sumie 10,440 zł. z 15% rocznie; na 5,000 zł. od 30 IX 1925 r., na 5,000 zł. od 12-X 1925 r. i na 440 zł. od 30-X 1925 r. do dnia zapłaty 103 zł. 95 gr. kosztów protestu, 17 zł. 29 gr. prowizji komisowej, 335 zł. kosztów sądowych i obrończych, oraz kosztów egzekucyjnych.

Każdy, kto życzy brać udział w licytacji, winien złożyć komornikowi przed licytacją rękojmię (*vadium*) w kwocie 5,280 zł. oraz posiadać obywatelstwo polskie. Dokumenty i akty dotyczące powyższej nieruchomości, znajdować się będą w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Wilnie, i osoby zainteresowane mogą oglądać takowe w godzinach zajęć.

148. Komornik przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, Jan Lepieszko, zam. w Wilnie przy ul. Zamkowej w domu Nr. 15, na zasadzie art 1146, 1147 i 1182 U. P. C. ogłasza, iż w dniu 16 czerwca 1928 roku o godzinie 10 rano, w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Wilnie, odbędzie powtórna sprzedaż z licytacji publicznej majątku nieruchomego pod nazwą „Zielona Łąka“ z folw. „Lipniagi“, położonego w gminie szarkowskiej, powiatu dziśnieńskiego, obszaru około 300 dziesięcin z zabudowaniami, szczegółowo wymienionymi w opisie z dn. 30 maja 1927 r., należącego do dłużnika Konstantego Edwarda Boguckiego, w prawie jego do $\frac{3}{14}$ części takowego, oraz w prawie do części po zmarłym bracie i siostrach.

Nieruchomość powyższa znajduje się we wspólnem posiadaniu dłużnika Konstantego-Edwarda Boguckiego brata jego Roberta Boguckiego oraz sióstr Krysztyny i Justyny Boguckich, zapisana w księdze hipotecznej Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Wilnie Nr. Hip. 2186, lecz hipoteka tej nieruchomości nie jest uregulowana.

Na prawie dłużnika Konstantego Boguckiego do wymienionej nieruchomości ciąży dług hipoteczny: 1) 500 dol. Stanów Zjedn. Ameryki Północnej kaucji na rzecz Elżbiety Daniłowej; 2) 375 zł. z $\frac{1}{2}\%$ i kosztami na rzecz Samuela Wekslera; 3) 280 dol. Stan. Zjedn. Ameryki Północn. z $\frac{1}{2}\%$ i kosztami na rzecz Jana Emeljanowa; 4) 265 dol. efekt. Stanów Zjedn. Ameryki Północn. z $\frac{1}{2}\%$ i kosztami na rzecz Wiery Gordon, i 5) 2,000 zł. kaucji na rzecz Skarbu Państwa, na całym zaś majątku ciąży dług hipoteczny w kwocie 18,600 rubli na rzecz Wileńskiego Banku Ziemiańskiego.

Nieruchomość powyższa podlega sprzedaży w prawie należącym do dłużnika Konstantego-Edwarda Boguckiego, a mianowicie: w $\frac{3}{14}$ częściach takowego, oraz w prawie dłużnika do części po zmarłym bracie Władysławie Boguckim i siostrach Antoninie, Ludwice-Kazimierze i Annie Boguckich.

Prawo dłużnika Konstantego-Edwarda Boguckiego do wymienionej nieruchomości oszacowane dla licytacji na sumę 50,000 zł. i od tej sumy zacz-

nie się licytacja na zaspokojenie pretencji: 1) Jana Emeljanowa w sumie 280 dol. z $\frac{1}{2}\%$ prawnemi; na 150 dol. od 10 maja 1926 r. i na 130 dol. od 17-go tegoż maja do dnia zapłaty i 146 zł. 63 gr. kosztów procesu; 2) Wiery Gordon w sumie 235 dol. z $\frac{1}{2}\%$ prawnemi od dn. 5 sierpnia 1926 r. do dnia zapłaty i 106 zł. 95 gr. kosztów procesu; 3) Elżbiety Daniłowej w sumie 500 dol. z $\frac{1}{2}\%$ prawnemi od dnia 14 września 1926 roku do dnia zapłaty i 207 zł. 14 gr. kosztów procesu, i 4) Ludwika Niecieckiego w sumie 500 zł. z $\frac{1}{2}\%$ prawnemi od dnia 15 lutego 1927 r. do dnia zapłaty i 23 zł. 20 gr. kosztów procesu—oraz kosztów egzekucyjnych, przyczem na zasadzie artykułu 1182 U. P. C. prawo dłużnika Konstantego-Edwarda Boguckiego do tej nieruchomości może być sprzedane niżej ceny oszacowania.

Każdy, życzący brać udział w licytacji, winien złożyć komornikowi rękojmię (*vadium*) w kwocie 5,000 zł. oraz posiadać obywatelstwo polskie.

Dokumenty i akty, dotyczące powyższej nieruchomości, znajdować się będą w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Wilnie, i osoby zainteresowane mogą oglądać takowe w godzinach zajęć.

149.

PZEPISY

w przedmiocie urzędzenia kanalizacji i wodociągów w nieruchomościach m. Wilna

uchwalone przez Radę Miejską w dniu 3 listopada 1927 roku i zatwierdzone przez Wileński Urząd Wojewódzki w dniu 9 stycznia 1928 r.

I. CZĘŚĆ OGÓLNA I ADMINISTRACYJNA.

(Uchwalona przez Radę Miejską w dniu 3 listopada 1927 r.)

§ 1.

Do kanałów ulicznych kanalizacji miejskiej obowiązkowo powinny być przyłączone, z zastosowaniem niniejszych przepisów, wszystkie bez wyjątku nieruchomości, znajdujące się w granicach miasta Wilna przy ulicach i placach, przez które przeprowadzone są miejskie ścieki, w terminach, ustalonych w § 10 niniejszych przepisów. Jednocześnie z kanalizacją dana posesja powinna być zaopatrzona w wodę, albo za pomocą przyłączenia do miejskiej sieci wodociągowej, albo drogą wykonania własnego prawidłowo urządzonego wodociągu ze studzien lub innych źródeł, wydających za pomocą siły mechanicznej dostateczną dla przemysłu i wewnętrznego użycia ilość dobrej wody, zabezpieczającą prawidłowe funkcjonowanie kanalizacji i nie mniej niż po 60 litrów na mieszkańca na dobę.

§ 2.

Urządzenie kanalizacji i wodociągu wewnątrz nieruchomości, jak również i wszelkie wynikające z wprowadzenia niniejszych przepisów przeróbki i rozszerzenia istniejących już instalacji kanalizacyjnych i wodociagowych, właściciel nieruchomości powinien wykonywać na koszt własny.

Urządzenie przyłączenia kanalizacji i wodociągów do magistrali ulicznej czyli roboty na terytorjum miasta: ulicy, placu, ogrodzie i t. d. wykonuje się, albo przez Magistrat na koszt właściciela posesji, albo też za każdorazową zgodą i pod kontrolą Magistratu przez samego właściciela własnym jego kosztem.

Wszelkie zmiany w istniejącem już połączeniu z kanalizacją miejską, założenie dodatkowej

odnogi na terytorjum ulicy, jak również usunięcia przyłączenia do kanału miejskiego, wykonywują się na koszt właściciela posesji.

Przykanaliki lub połączenia wodoc. po ich wybudowaniu w granicach ulicy przechodzą na własność miasta i są przez miasto utrzymywane. W wypadku, gdy z winy właściciela nieruchomości lub lokatorów nastąpi jakiegokolwiek uszkodzenie lub zatkanie przykanalików lub kanałów, doprowadzenie ich do porządku wykonuje się na koszt właściciela. oczyszczanie i naprawa wodomierzy, ustawianych przez Magistrat, wykonują się na rachunek miasta; w razie jednak uszkodzenia lub zamarznięcia tych urządzeń z winy właściciela, naprawa wykonywuje się na rachunek właściciela.

§ 3.

Jeżeli z jakichkolwiek bądź przyczyn nastąpi przerwa w dostarczaniu wody przez wodociąg miejski, to właściciel niema prawa rościć z tej racji do Magistratu żadnych pretensji.

§ 4.

Każda nieruchomość powinna być skanalizowana i zaopatrzona w wodę oddzielnie, tak żeby całe urządzenie włącznie aż do połączenia z kanałem lub rurociągiem ulicznym, stanowiło osobną całość, nie mającą nic wspólnego z posesjami sąsiednimi i nie było z tego tytułu obciążone żadnymi służebnościami lub innymi ograniczeniami w stosunku do osób trzecich.

Woda deszczowa i ścieki jednego domu nie mogą być wprowadzone do rur odprowadzających z innej posesji, lecz stanowić, o ile możności, kanalizację osobną. Wyjątki są dopuszczalne tylko w razach niezbędnych konieczności, mianowicie w tych wypadkach, kiedy warunki miejscowe nie pozwalają na ścisłe zastosowanie powyższego przepisu i za każdorazowym zezwoleniem Magistratu.

Przy wydawaniu takich zezwoleń Magistrat powinien żądać od właścicieli posesji przedstawienia ich zgody na ustanowienie odnośnej służebności, która to zgoda powinna być zawarowana hipotecznie.

W razie otrzymania zezwolenia na wspólny wodociąg, właściciel, otrzymujący wodę bezpośrednio z wodociągu miejskiego i przepuszczający ją do sąsiedniej posesji, obowiązany jest płacić miastu należność za wodę, używaną przez obie posesje do czasu, aż każda posesja otrzyma osobne połączenie z wodociągiem miejskim i wspólnota zostanie skasowana.

Każda nieruchomość powinna mieć tylko jedno połączenie z rurą wodociągową miejską. W razach wyjątkowych może być dozwolone urządzenie więcej, niż jednego połączenia pod warunkiem jednak, ażeby osobne linje wodociągowe w takiej nieruchomości nie miały żadnego z sobą połączenia.

§ 5.

Każdy właściciel nieruchomości, przystępujący do skanalizowania lub urządzenia wodociągu, obowiązany jest wykonać szczegółowy projekt urządzeń kanalizacyjnych i wodociągowych i przedstawić go do zatwierdzenia Magistratu.

Kontroli Magistratu podlegają: sposób wykonania tych robót, jakość użytych do nich materiałów, konstrukcja oddzielnych części, a także utrzymanie w należytej porządku całego urządzenia po oddaniu go do użytku.

Właściciel i lokatorowie obowiązani są od godz. 8 do 18 zezwalać na oględziny instalacji ka-

nal. i wodoc. uprawomocnionym do tego pracownikiem Magistratu, posiadającym odpowiednie legitymacje.

Właściciel obowiązany jest przeznaczyć na ustawienie wodomierza takie miejsce, które będzie łatwo dostępne dla kontroli miejskiej w powyżej wskazanych godzinach i gdzie wodomierz zabezpieczony będzie od uszkodzeń przez wody gruntowe i od zamarznięcia.

§ 6.

Przy kanalizowaniu domów, zbudowanych przed wydaniem niniejszych przepisów, wymagane są urządzenia następujące:

1) wszystkie zlewy już istniejące i przyznane za przydatne dla dalszego użytku, jako też i nowe, ustawiane na życzenie właścicieli, powinny być bezpośrednio złączone z rurą odprowadzającą w ten sposób, aby zużyta woda, jako to: pomyje z kuchni, pralni i t. p., dozwolona do spuszczenia zgodnie z § 7, była drogą podziemną odprowadzona do kanału ulicznego. Do użytku mieszkań, niezainstalowanych w zlewy, należy urządzić na każdym podwórzu, gdzie zachodzi potrzeba wylewania ścieków, po jednym ogólnym zlewie obficie przemywanym wodą.

2) wszystkie rury deszczowe, znajdujące się na froncie domu od strony ulic i placów, z wyjątkiem jedynie tych, które odprowadzają wodę z małych powierzchni, jak to: z daszków, balkonów i t. p., powinny być bezpośrednio złączone z kanałem ulicznym, przy czem zezwala się dwie przyлегłe rury sąsiednich nieruchomości łączyć w jeden wspólny przewód podziemny od granic domu do kanału miejskiego. Rury deszczowe od strony podwórza należy łączyć z kanałem co trzecią, celem otrzymania wentylacji i przemywania kanałów domowych. Przyłączenie tych rynien nie powinno wpływać na przedłużenie głównego przewodu, niezbędnego do zadośćuczynienia wymaganiom zawartym w punktach 1, 2, 3, 4 i 5 niniejszego paragrafu.

Połączone z przewodami podziemnymi powinny być te rury deszczowe, które najwięcej są przydatne do przemywania sieci i wentylacji. Tam zaś, gdzie rury deszczowe okazały się niezdatne do wentylacji, należy w miarę potrzeby wzamian tychże wyprowadzać do szczytu dachu i wyżej sąsiednich murów ogniowych oddzielne rury wentylacyjne.

3) Celem wprowadzenia z każdego podwórza do kanału tej wody deszczowej, która nie wpada do niego przez rury deszczowe, bezpośrednio z nim połączone, powinien być urządzony przynajmniej jeden wpust (trap) oddzielny.

4) Należy urządzić jeden ogólny ustęp z klozetami wodnymi i pisuaem, dla ogólnego użytku, bezpośrednio połączony z podziemnym kanałem i zaopatrzony w należyte przemywanie wodą z hydrantem dla zmywania podłogi.

5) Muszą być ustawione hydranty (krany) dla polewania ulicy i przemywania rynsztoków i chodnika, z takim obliczeniem, żeby jeden kran padał na każde 40 mtr. długości frontu domu.

Przy kanalizowaniu domów nowobudujących się, nadbudowujących się lub też przebudowujących się po wydaniu niniejszych przepisów, kanalizacja i wodociągi w nich powinny być wykonane w całym zakresie i we wszystkim zgodnie z niniejszymi przepisami. Jednocześnie z przedstawieniem projektów budowlanych na budowę lub nadbudowę domów i oficyn, powinny być przedstawione do zatwierdzenia również projekty

wszystkich urządzeń, które muszą być wykonane zgodnie z niniejszemi przepisami.

§ 7.

Kanalizacja domowa powinna odprowadzać następujące wody ściekowe:

l) wszystkie wody deszczowe, wody kuchenne, z praczek oraz wody gospodarcze, tudzież ścieki z zakładów przemysłowych pod warunkiem jednakże, żeby oznaczone wody:

a) nie zawierały twardego osadu, śmieci, szambu, popiołu, piasku i odpadków większej objętości, jako to: obierzyn, skorup, kości i t. p.;

b) nie zawierały substancji chemicznych, mogących szkodliwie oddziaływać na kanały i ich części składowe, lub też w połączeniu z ich wartością utrudniać eksploatację kanałów;

c) nie zawierały produktów, które wskutek rozkładu lub fermentacji mogłyby wydzielać szkodliwe lub łatwo wybuchające gazy;

d) wody miały temperaturę nie wyżej 40° C.

UWAGA: Właściciele fabryk i zakładów przemysłowych, przystępujący do skanalizowania tychże, obowiązani są w przedstawionym do Magistratu projekcie kanalizacji podać warunki, przy których, w zależności od charakterów produkcji tych fabryk i zakładów, mogłyby być przygotowane do przyjęcia ich przez kanalizację miejską. Za wszelkie szkody, wyrządzone kanalizacji miejskiej przez spuszczenie wód ściekowych z pominięciem niniejszych przepisów, odpowiedzialnym jest właściciel nieruchomości. W wypadkach spuszczenia przez fabryki i inne zakłady ścieków, nie odpowiadających wyżej wskazanym wymaganiom, zastosowuje się środki, wskazane w § 11.

2) Wszystkie wody ściekowe z prawidłowo urządzonych ustępów z klozetami wodnymi.

§ 8.

W terminie miesięcznym od daty przyłączenia kanalizacji domowej do kanału miejskiego, istniejące przedtem doły ściekowe, jak również i dawne kanały po odpowiednim opróżnieniu i dezynfekcji kasują się.

Pozostające w ścianach stare rury i kanały powinny być wypełnione betonem (na cementie lub wapnie), skasowane zaś rurki winny być zastąpione naglucho. Rynsztoki podwórzowe, odprowadzające ścieki do rynsztoków ulicznych, jak również rynsztoki w chodnikach od rur deszczowych i od ścieków podwórzowych w skanalizowanych nieruchomościach powinny być skasowane i powierzchnia nad nimi winna być splantowana; w chodnikach muszą być skasowane wgłębienia dla wód z rynien ulicznych i dla ścieków z dziedzińca.

§ 9.

Każda nieruchomość jednocześnie z połączeniem jej z siecią kanalizacyjną powinna być połączona z wodociągiem, celem prawidłowego przemywania wszystkich części urządzeń kanalizacyjnych i prawidłowego funkcjonowania syfonów hydraulicznych. Korzystanie z urządzeń kanalizacyjnych dopuszczalne jest tylko przy istnieniu i możliwości dostatecznego przemywania wodą.

Przy przerwie na czas dłuższy korzystania z jakiegokolwiek urządzenia kanalizacyjnego, jak

zlewu, klozetu, wanny i t. p., połączenie tych urządzeń z kanałem miejskim powinno być przerwane i miejsce złączenia zakorkowana, żeby szkodliwe gazy kanałowe nie mogły przeniknąć do mieszkań.

§ 10.

Urządzenie kanalizacji i wodociągów w posesjach i przyłączenie ich do kanału miejskiego musi być wykonane w terminach następujących:

l) Dla nieruchomości zabudowanych, a przyłączających do czynnych kanałów miejskich, muszą być wykonane projekty całkowitej kanalizacji i wodociągów i przedłożone do zatwierdzenia Magistratowi w ciągu 1 roku od dnia wydania przepisów wykonawczych (patrz § 20) do niniejszego; w terminie dwuletnim od dnia wydania tychże przepisów wykonawczych, musi być wykonane częściowe skanalizowanie posesji, t. j. przyłączenia do kanału miejskiego. Wykonanie ulicznych części przykanalików i skanalizowanie wszystkich deszczówek ulicznych, jako też wewnątrz posesji musi być skanalizowany ustęp ogólny z postawieniem klozetów wodnych. Połączyć również należy w tym okresie dwuletnim z kanałem ulicznym trap (wpóst) podwórzowy i jedną deszczówkę.

2) dla posesji położonych przy ulicach gdzie kanał jeszcze się buduje, lub będzie budowany, urządzenia wyszczególnione w punkcie 1-szym wykonane być muszą w tychże terminach, licząc od daty zawiadomienia przez Magistrat właściciela o tem, że posesja podlega skanalizowaniu. Zawiadomienia Magistratu muszą być doręczone za pokwitowaniem odbioru w trybie analogicznym z doręczeniem nakazów płatniczych.

3) całkowite przeprowadzenie kanalizacji i związanych z kanalizacją wodociągów zgodnie z zatwierdzonym projektem w posesjach, wspomnianych w punkcie 1-szym, winno być dokonane w ciągu lat 5 od dnia wydania przepisów wykonawczych, a dla posesji wskazanych w punkcie 2-gim, w ciągu lat 5 od doręczenia wezwania Magistratu.

4) dla posesji niezabudowanych powinno być w terminie 1 roku od dat wskazanych w punkcie 1 i 2 przedłożone Magistratowi do zatwierdzenia projekty skanalizowania posesji i w terminie dwuletnim kanalizacja wykonana. Zakres robót kanalizacyjnych obejmować musi dla tego rodzaju posesji przyłączenia do kanału ulicznego w ten sposób, ażeby wszelkie wody przez trapy dziedziczne splywały wyłącznie do kanału ulicznego.

5) właściciele nieruchomości niezabudowanych, a przyłączających do kanałów miejskich, mogą otrzymać pozwolenie na budowę tylko przy równoczesnym złożeniu projektu kanalizacyjnego i wodociągowego i muszą zgodnie z projektem przeprowadzić całkowitą kanalizację równocześnie z budową.

Tenże przepis stosuje się do posesyj kapitałnie przebudowywanych lub nadbudowywanych w stosunku do przebudowywanych lub nadbudowywanych części.

UWAGA: Przymus kanalizacyjny odracza się dla tych posesji, które nie posiadają własnego prawidłowo, zgodnie z § 1 niniejszych przepisów, urządzonego wodociągu i przylegają do ulic gdzie jeszcze niema sieci wodociągowej miejskiej. Dla tych posesji przymus kanalizacyjno-wodociągowy obowiązuje po upływie roku po ułożeniu linii wodociągowej miejskiej na danej ulicy.

§ 11.

W razie niewykonania przez właściciela urządzeń kanalizacyjnych i wodociągowych w terminach wskazanych w § 10 Magistrat wykonyduje te urządzenia jak również niezbędne poprawki i reperacje na rachunek właściciela z tem, że:

a) urządzenia wykonywują się stosownie do § 6 punktu 1-go.

b) koszta robót z doliczeniem odsetek prawnych od dnia doręczenia przez Magistrat właścicielowi posesji rachunku do dnia uregulowania należności egzekwują się w trybie administracyjnym, na tych samych zasadach, jak miejski podatek od nieruchomości.

UWAGA: W wypadkach, gdy posesja, podlegająca skanalizowaniu, jest małej wartości w stosunku do kosztu kanalizacji, a właściciel jest niezamożny, przysługuje prawo Radzie Miejskiej na każdorazowy wniosek Magistratu od kosztów urządzenia kanalizacji właściciela zwolnić i dokonać roboty na koszt gminy w całości lub części.

§ 12.

Właściciel, życzący skanalizować swą nieruchomość i połączyć ją z kanałem i wodociągiem miejskim, składa do Magistratu podanie o wydanie:

- 1) odrysów planów sytuacyjnych w skali 1:250 i 1:2500.
- 2) danych technicznych, potrzebnych dla sporządzenia projektów kanalizacji. Za wydanie wyżej pomienionych danych i odrysów pobiera się opłata podług ustalonej taryfy.

§ 13.

Projekt kanalizacji i wodociągów, zaopatrzony w podpisy właściciela i autora projektu, składa się do Magistratu na zatwierdzenie na kalce płóciennej w 2-ch egzemplarzach, z których jeden pozostaje w Magistracie, drugi zaś wraz z pozwoleniem na budowę zwraca się właścicielowi i powinien być przechowywany na miejscu robót dla okazania na zapotrzebowanie kontroli technicznej Magistratu lub policji.

Przed zatwierdzeniem projektu właściciel niema prawa przystąpić do robót. Przedstawiony przez właściciela projekt zostaje przez Magistrat przejrany i zatwierdzony w terminie miesięcznym; w razie zaś konieczności uzupełnień lub niezgodności z przepisami obowiązującymi projekt zwraca się właścicielowi dla poczynienia poprawek.

Zatwierdzony projekt ważny jest w ciągu 5 lat.

W razie przystąpienia właściciela do budowy nowych gmachów na terytorjum swej posesji lub przebudowy starej budowli, przed upłynięciem wyżej wskazanego terminu, właściciel powinien wykonać i przedstawić na zatwierdzenie nowy projekt.

§ 14.

Zabrania się kanalizować piwnice i wogóle części posesyj położonych niżej pewnego najniższego poziomu, niezbędnego dla otrzymania prawidłowego ścieku do kanału ulicznego.

Magistrat jednak ma prawo zezwolić na podobne urządzenia w razie, jeżeli właściciel domu dostatecznie usprawiedliwi pożytek i konieczność tychże i jeżeli zobowiąże się nisko położone posesje zabezpieczyć od zalewu ściekami kanałowymi za pomocą odpowiednich szluz, nad których zamknięciem w odpowiednim czasie właściciel sam czuwać będzie.

Wpust drenów do przewodów kanalizacyjnych może być dopuszczony tylko za osobnem zezwolenie Magistratu i z zachowaniem specjalnych środków w celu zapobiegania odwrotnemu prądowi zawartości kanałowych do gruntu i beczynności szluz syfonowych.

§ 15.

Wszelkie zmniejszenia, powiększenia lub zmiany w trakcie wykonywania robót, po zatwierdzeniu projektu, dopuszczają się tylko w razie konieczności na skutek zarządzenia lub po uprzedniem zezwoleniu Magistratu. O początku robót Magistrat musi być powiadomiony na piśmie nie później niż na 2 dni przed rozpoczęciem robót. O przerwaniu ich dłużej, niż na 8 dni, jak również o ponownem rozpoczęciu, właściciel powinien każdorazowo i zawczasu zawiadomić Magistrat.

Magistratowi przysługuje prawo poddawania próbom urządzeń kanalizacyjnych i wodociągowych we wszystkich częściach i w ciągu całego czasu trwania robót. Każda wykończona część robót powinna pozostawać otwartą conajmniej w ciągu 2 dni, aby dać możność kontroli miejskiej dokonać oględzin i w razie potrzeby próby; w wypadku gdy w tym terminie oględziny nie będą dokonane, wykończona część robót może być zasypana lub zakończona bez oględzin; w razach wyjątkowych, przy groźącym niebezpieczeństwie, zezwala się na natychmiastowe zasypanie, z powiadomieniem o tem Magistratu. Po otrzymaniu od właściciela zawiadomienia o ukończeniu robót kanalizacyjnych lub wodociągowych wewnątrz posesji, Magistrat w ciągu 2 dni dokonywa oględzin tych robót i w razie prawidłowego wykonania zezwala na przyłączenie do kanału lub wodociągu miejskiego.

Za jakość i trwałość urządzeń Magistrat odpowiedzialności prawnych nie ponosi.

Opłatę kanalizacyjną Magistrat pobiera od daty sporządzenia aktu o przyłączeniu posesji do kanału miejskiego.

§ 16.

Właściciel nieruchomości obowiązany jest utrzymywać urządzenia kanalizacyjno-wodociągowe swej posesji w czystości i ciągłym porządku (zdolności do użytku), oraz przedsięwziąć środki celem natychmiastowego poprawienia każdego mogącego zdarzyć się uszkodzenia.

W razie stwierdzenia przez Magistrat, że urządzenia kanalizacyjno-wodociągowe któregoś domu działają nieprawidłowo, ze szkodą dla zdrowia publicznego lub mieszkańców, czy też ze stratą dla miasta, Magistrat obowiązany jest na miejscu zbadać stan rzeczy i zarządzić usunięcie tych nieprawidłowości przez właściciela, ze wskazaniem przyczyn wadliwego działania urządzeń.

W wypadku niedostateczności zastosowanych przez właściciela środków lub przeciwdziałania zarządzeniom władz miejskich, Magistrat winien zastosować wszelkie przez prawo przewidziane środki dla wykonania niezbędnych robót na rachunek właściciela, a mianowicie — wyegzekwować koszta robót z doliczeniem odsetek prawnych od dnia doręczenia przez Magistrat właścicielowi posesji rachunku do dnia uregulowania należności w trybie administracyjnym na tych samych zasadach, jak miejski podatek od nieruchomości.

§ 17.

Roboty, związane z połączeniem posesji z kanałem lub wodociągiem miejskim, wykonuje Magistrat na rachunek właściciela po cenach jednostkowych ustalanych co rocznie przez Magistrat.

§ 26.

Rury spustowe (pionowe).

Rury spustowe wewnątrz budynku do wód zużytych i ścieków domowych należy ustawiać o ile możności, pionowo, od góry do dołu:

nie pozwala się bez szczególnego na to upoważnienia ustawiać te rury pochyło pod kątem większym, niż 30° do linii pionowej.

Połączenie z rurami spustowymi należy urządzić pod kątem nie większym niż 45°, licząc w kierunku prądu wody. Na połączenie pod kątem większym zezwala się tylko w wyjątkowych wypadkach. Rury spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia ustawia się od góry do dołu swobodnie przy ścianach, lub też w odpowiednich wnękach. Rury te mogą być zakryte deskami lub płytami na śrubach, ale nie jest dozwolone zamurowywanie ich na stałe.

Rury spustowe od waterklozetów, pisuarów, zlewów kuchennych, wanien, umywalek i t. p. mogą być prowadzone od ziemi, albo też mogą się łączyć po kilka w jedną rurę ogólną, przyczem zmniejszenie średnicy rur w kierunku prądu wody nie jest dopuszczalne. Do rur deszczowych zabrania się wpuszczać wszelkie inne wody.

Nie należy odprowadzać wody deszczowej do rur spustowych wewnętrznych urządzeń, jak to: do rur klozetowych, pisuarowych, zlewowych i t. p. lecz odprowadzać ją za pomocą rur, które albo się łączą podziemnie siecią rur odprowadzających lub też mają zakończenie ponad brukiem.

W wypadkach, gdy rury spustowe mogłyby być narażone na mechaniczne uszkodzenia, np. w klatkach schodowych, od przenoszonych ciężarów lub w kotłowniach od składanego węgla, należy zabezpieczyć je obiciem deskami.

§ 27.

Rury wentylacyjne.

Wszystkie rury spustowe powinny być dla wentylacji wyprowadzone ponad dach domu i wyżej od najwyższych okien, w bliskości się znajdujących. Wyloty rur wentylacyjnych nie powinny się znajdować bliżej niż 4,5 m. od okien i drzwi zamieszkałych pomieszczeń. Rura wentylacyjna powinna być zakończona wyżej dachu sąsiedniej wyższej budowli, o ile przy wyprowadzeniu tej rury ponad dach niższej budowli wylot jej okaże się bliżej niż 4,5 m. od okien i drzwi. Takie rury wentylacyjne powinny tworzyć, o ile możności, pionowe przedłużenie rur spustowych z najmniejszym skrzywieniem. Średnica rur wentylacyjnych winna się równać średnicy odpowiedniej rury spustowej i mieć nie mniej, niż 70 mm. nawet w tym razie, jeżeli średnica rury spustowej jest mniejsza.

Górna część rury wentylacyjnej na odległości maximum 0,60 m. od dachu powiększa się w średnicy o 100% i wznosi się ponad dach nie mniej, niż na 0,90 m.

Połączenie 2-ch lub kilku rur wentylacyjnych dozwolone być może tylko jako wyjątek i pod tym warunkiem, aby płaszczyzna przecięcia poprzecznego rur połączonych była nie mniejsza od sumy płaszczyzn przecięć pojedynczych rur i aby miejsce połączenia było wyżej od najwyższego przyprływu ścieku.

Wyloty rur wentylacyjnych nad dachem nie należy wyprowadzać w bliskości kominów i wogóle otworów, łączących się z częściami wewnętrznymi budowli.

Różnica wysokości pomiędzy wylotem rury wentylacyjnej a górnym brzegiem kominu i innych otworów winna wynosić:

przy poziomej ich odległości	nie mniejsza niż
3 m.	0,5 m.
2 m.	1 m.
1 m.	1,5 m.

Wyloty rur wentylacyjnych winny być zaopatrzone w daszki odpowiednich rozmiarów lub podwójne flugarki.

Skomplikowane lub też ruchome aparaty aspiracyjne nie są dozwolone. Niedopuszczalne jest też wprowadzenie rur wentylacyjnych do przewodów dymowych, chociażby nieczynnych, oraz do kanałów przeznaczonych do wentylacji mieszkań. Rury wentylacyjne w granicach poddasza należy zabezpieczać od uszkodzeń mechanicznych i od mrozu obiciem deskami i wypełnieniem ośrodka pomiędzy rurą a obiciem materiałem izolacyjnym.

§ 28.

Usuwanie gazów.

a) Klozety, pisuary, miski zlewowe, zlewy, wanny, umywalki, wpusty i wogóle wszelkie przyrządy, służące do przyjęcia i wprowadzenia ścieków do rur wpustowych, wszystkie bez wyjątku powinny być zaopatrzone w syfony.

b) Rury deszczowe, połączone z kanałami, nie otrzymują takiego zamknięcia, za wyjątkiem tych, których wyloty górne znajdują się w pobliżu okien lub wogóle otworów, komunikujących się z lokalami zamieszkanymi. Takie rury winny być przy swej podstawie zaopatrzone w syfony.

c) Rury gładkie, zagięte w formie lub stale zatrzymujące w sobie wodę, uważane są za najlepsze wodne zamknięcia; mogą być też jednak używane zamknięcia hydrauliczne i innych systemów, o ile trwałość i prawidłowość działania ich uznana będzie za nieulegającą wątpliwości.

Głębokość zamykającego słupa wody w syfonie winna wynosić przynajmniej:

przy klozetach, pisuarach, zlewach, wannach, umywalkach i t. p. 75 mm.

przy wpustach i rynnach deszczowych . 100 "

Średnice rur syfonowych powinny być następujące:

przy małych zlewach, pisuarach i t. p. .	30 mm
„ zwykłych zlewach, umywalniach .	40 "
„ miskach zlewowych, kuchennych.	
„ miskach do przemywania i wannach .	50 "
„ klozetach wodnych pojedynczych .	75 "
„ „ „ ogólnych	100 "
„ rynnach spustowych (deszczowych)	150 "
„ wpustach w suterrenach i piwnicach .	100 "
„ „ „ na podwórzach	150 "

d) Zamknięcie syfonowe, z wyjątkiem znajdujących się na klozetach pojedynczych i ogólnych, na rynnach deszczowych, wpustach suterrenowych, piwnicznych i podwórzowych należy zaopatrzyć w mocne kraty z zewnątrz stale przytwierdzone, których okrągłe otwory winny mieć średnicę, nie większą, niż 6 mm., ogólna zaś powierzchnia otworu winna się równać co najmniej powierzchni syfonu w świetle.

e) Wszystkie syfony winny posiadać otwory, łatwo dostępne do oczyszczania i hermetycznie zamykające się. Jeżeli syfon ma średnicę 50 mm. lub mniej, to otwór zamyka się mosiężnym korkiem z główką. Syfon o średnicy większej, niż 50 mm.

zaopatruje się w otwór do czyszczenia z pokrywą, mocno przyciskaną śrubami.

f) Syfon winien znajdować się tuż pod miską ściekową, odprowadzając zaś jego kolano winno bezpośrednio łączyć się z rurą spustową albo odpływową i w każdym razie być nie dalej, niż 1 m. od rury. W miejscach, gdzie to okaże się niemożliwym do skutecznienia, oraz tam, gdzie może zachodzić niebezpieczeństwo przerywania się lub wyssanie syfonu, wobec braku innych środków zabezpieczenia (jak np. rozszerzenia odprowadzającego kolanka syfonu lub rury spustowej) i tam gdzie požądane jest szczególne zabezpieczenie syfonów, górne kolano syfonu winno otrzymać wentylację za pomocą powietrznej rurki wyprowadzonej ponad dach albo też wprowadzonej do odpowiedniej rury spustowej wyżej od najwyższego punktu dopływu do niej nieczystości.

Średnica tych rurek powietrznych winna wynosić przynajmniej $\frac{2}{3}$ średnicy syfonu, przyczem przy więcej niż 2-eh waterklozetach obowiązuje średnica 75 mm., a przy rurkach dłuższych niż 7,5m. zwiększa się średnica o 25 mm. Rury powietrzne przy syfonie mogą być żeliwne, żelazne ocynkowane lub ołowiane.

g) W wypadkach, gdy przewiduje się możliwość wysychania wody w syfonach, np. w pomieszczeniach, przez dłuższy czas nie zamieszkanym, zamiast wody do napełnienia syfonów należy używać gliceryny lub rzadki małowolny olejek.

§ 29.

Rury deszczowe.

Wszystkie dachy i balkony powinny być zaopatrzone w rynny deszczowe, połączone z deszczowemi rurami spustowemi.

Na każdy metr kwadratowy powierzchni dachu w planie powinno się liczyć 1 cm. kwadr. poprzecznego przecięcia rury deszczowej.

Rury deszczowe należy ustawiać z zewnątrz budynku oddzielnie od innych rur i o ile możliwości pionowo. Rurami deszczowemi należy posługiwać się dla wentylacji sieci kanałów. Jeżeli kilka rynien deszczowych przyłączone są jedna nad drugą do jednej rury deszczowej i w pobliżu niema innych nadających się dla wentylacji rur stojących, to może być zarządzone ustawienie oddzielnej rury deszczowej z syfonem dla rynien niżej położonych i posługiwanie się dla wentylacji rurą spustową rynny najwyższej.

Rury deszczowe z dachów małej powierzchni mogą być z zezwolenia Magistratu lub na jego żądanie zakończone u powierzchni bruku. Rury, sprowadzające wody deszczowe z dachów, pokrytych łupkiem, dachówką lub innym materiałem, mogącym spowodować zanieczyszczenie rur odprowadzających, należy zaopatrzyć w skrzynki z kratą do wyjmowania.

§ 30.

Wpusty.

Wodę z podwórz, dróg, stajen, lodowni, łazien, pralni i t. p. i wogóle z powierzchni ziemi odprowadza się za pomocą wpustów. Jeden wpust winien przypadać najwyżej na 500 mtr.² powierzchni podwórza, oraz 40 m. kw. podłogi stajen, pralni i innych pomieszczeń, gdzie podłogi bywają zalewane czystą lub ściekową wodą.

Każde oddzielne podwórko winno mieć swój wpust.

Wpusty podwórzowe powinny być zaopatrzone w dostatecznie gęste kratki, w studzienki osadowe ze ścianami, nie przepuszczającemi wody, dla zatrzymywania osadów, gruzów, śmieci, szabru i t. p. jak również muszą być zaopatrzone w syfony.

Powierzchnia ziemi naokoło wpustów powinna być umocniona stosownie brukiem, betonem i t. p.; do wpustu powinny być przeprowadzone rynsztoki.

Zakładanie wpustów w piwnicach, suterdach, galerjach, szychtach i t. p. dozwala się tylko w takich razach, gdy miejsca te są łatwo dostępne i jeżeli ciągły przyływ płynów gwarantuje stałe podsycanie i zamknięcie syfonów.

§ 31.

Kanalizacja głębokich miejsc (vide § 13).

Skanalizowanie i przyłączenie do kanałów miejskich piwnic i wogóle powierzchni leżących niżej powierzchni ulicy dozwala się tylko w drodze wyjątku i na odpowiedzialność właściciela, o ile potrafi on usprawiedliwić konieczność przyłączenia i zobowiąże się do przyjęcia środków w celu niedopuszczania ścieków z kanałów ulicznych do zagrożonych powierzchni przez ustawienie odpowiednich szluz i zamykanie ich w odpowiedniej chwili.

Magistrat ma prawo zwolnić właściciela na jego życzenie i odpowiedzialność od ustawienia szluz w takich wypadkach, gdy podlegająca skanalizowaniu powierzchnia położona jest o 1,5 m. wyżej ponad obliczoną rzędną zwierciadła wody w kanale ulicznym podczas wielkich deszczów.

Szluzy winne być żeliwne, zaopatrzone w mosiężną śrubę, pakunki i być w każdej chwili łatwo dostępne.

Oprócz szluz, dodatkowo, w razie życzenia właściciela i na jego odpowiedzialność, zezwala się na ustawienie automatycznych klap. W wypadku zalania jakiegokolwiek powierzchni wewnątrz nieruchomości powrotną wodą kanałową, kanalizacja owej powierzchni winna być niezwłocznie skasowana.

§ 32.

Zlewy.

Zlewy, zopatrzone w syfony, mogą być urządzone albo w rodzaju płaskich zmywaczek, albo w kształcie mis zlewowych, umywalek i t. p., w pierwszym razie kratka (vide § 29) winna być przymocowana stale do syfonu, w drugim — do miski.

Każdy zlew musi być zaopatrzony w kran wodociągu miejskiego lub też innego, lecz z wodą czystą, znajdującą się stale pod ciśnieniem, w celu przemywania zlewu i zamknięcia syfonowego po każdym użyciu.

Pod każdym kranem czerpalnym wodociągu winien znajdować się zlew.

Urządzenie zlewu, umywalek i t. p. w pokojach zamieszkanym należy, o ile możliwości, unikać.

§ 33.

Rury przelewowe.

Rury przelewowe i odprowadzające od rezerwuarów, zbiorników, wody deszczowej, fontan, wpusty pod rezerwuarami, wannami klozetami i t. p., wogóle takie rury, które nie gwarantują ciągłego odświeżania wody, nie mogą być włączone z przewodami kanalizacyjnymi i należy je wyprowadzać wprost na zewnątrz, lub też łączyć powyżej zwierciadła wody z syfonem wpustu lub zlewu, odpowiedającym warunkom odświeżania wody w syfonie.

§ 34.

Klozety i pisuary.

Ekskrementa ludzkie należy usuwać za pomocą klozetów wodnych i pisuarów, splukiwanych wodą.

Pomieszczenie, w którym mieszczą się klozety wodne, musi być obrachowane tak, ażeby każdy oddział miał wymiary nie mniejsze, niż $0,8 \times 1,20$ m., wysokość zaś nie mniejszą niż 2,40 m.

UWAGA: Przy mniejszej wysokości za pozwoleniem Magistratu mogą być ustawione miski klozetowe specjalnego typu, mające obfite zmywanie.

Każda ubikacja klozetowa winna być oddzielona od pomieszczeń zamieszkałych przegródkami do sufitu i zaopatrzona w oddzielną wentylację. Zabrania się urządzenie klozetów i pisuarów w pomieszczeniach, ulegających przemarzaniu.

§ 35.

Klozety pojedyncze.

System klozetów pojedynczych może być dowolny, jednakże taki, aby w misce klozetowej pozostawała zawsze woda na wysokości przynajmniej 40 mm. i aby cała powierzchnia miski była nią zmywana.

Syfon powinien łączyć się bezpośrednio z rurą spustową, w przeciwnym razie należy go zaopatrzyć w rurkę wentylacyjną (vide § 28).

Każdy klozet winien być zaopatrzony w zbiornik z wodą do przemywania miski, umieszczony możliwie na wysokości 2 m. nad sedesem, w żadnym razie nie niżej, niż na 1,50 m.

Rura, łącząca zbiorniczek z miską, musi mieć od 30 do 38 mm. średnicy.

Woda, niezbędna do każdorazowego zmycia miski musi wlewać się do niej ze zbiorniczka w przeciągu 3-ch do 5-ciu sekund w ilości od 9 do 12 litrów.

W dzielnicach miastach o niedostatecznym ciśnieniu w rurach wodociągu miejskiego, na wyższych piętrach domu, gdzie stałe bez przerwy zasilanie wodą zbiorniczka klozetowego nie zawsze może być gwarantowane, Magistrat może zalecić, aby w klozetach użyteczności publicznej urządzić w każdym pomieszczeniu klozetowym zapasowy zbiornik, obliczony na 10 najmniej przemywań w każdym pojedynczym klozecie.

Niedopuszczalne jest urządzenie klozetów, w których ekskrementy przechodzą przez ruchome przyrządy, np. klapy, kolby i t. p., jak również klozetów, przemywanych za pomocą mechanizmów automatycznych, umieszczonych przy drzwiach.

§ 36.

Ogólne ustępy wodne.

Ustępy ogólne urządzone w gmachach publicznych i na podwórzach są przeznaczone dla korzystaniu powszechnego.

Przy określaniu ilości sedesów w ogólnym ustępie wodnym, powinno się przyjąć za podstawę, że z jednego sedesu może korzystać od 20 do 40 osób przypuszczalnego dziennego kontyngentu w zależności od zaludnienia danej nieruchomości.

Podwórzowe ustępy wodne mogą być urządzone w budynkach oddzielnych lub też w domu zamieszkanym (za wyjątkiem suterenu) przyczem

w tym ostatnim wypadku pomieszczenie winno być murowane, betonowe lub żelazo-betonowe i przykryte takimiże sufitem.

UWAGA: Urządzenie nowych ogólnych suchych ustępów w wypadkach gdy one nie mogą być zastąpione przez normalną kanalizację, może być dokonywane wyłącznie w budynkach oddzielnych.

W ustępach wodnych ogólnych temperatura powietrza winna w ciągu całej doby wynosić najmniej $+ 5^{\circ} \text{C}$, nawet w okresie mrozów, przekraczających $- 20^{\circ} \text{C}$.

Ustępy ogólne powinny posiadać stałe dobre oświetlenie i być pod ciągłym dozorem. W ogólnych ustępach klozety wodne powinny być zaopatrzone w wypróbowane automatyczne aparaty płuczące lub też w zwyczajne zbiorniczki z pociągaczem.

Podłoga ogólnego ustępu wodnego, jak również ściany na wysokość 1,5 m. od podłogi, winny być wyłącznie z materiału nie przepuszczalnego, z płyt ceramicznych lub z betonu z zatarciem; podłoga winna być cokolwiek wzniesiona nad poziom podwórza bez stopni wewnętrznych, z należytych spadkiem i z wpustem dla wody po zmywaniu z hydrantu.

Podwórzowe ustępy wodne przy całkowitem skanalizowaniu domu powinny mieć nie mniej, niż 2 sedesy i jeden pisuar; w jednomieszkaniowych domach zezwala się na urządzenie jednego sedesu.

Przy pisuarach pojedynczych winne być urządzone muszle ścienna na 1,5 m. pod rezerwuarkami, które przy każdym użyciu winny spuszczać automatycznie lub za pomocą pociągacza nie mniej niż 2,5 litra wody. W pisuarach ogólnych na otwartym powietrzu powierzchnia wody w zbiorniku winna znajdować się na dostatecznej głębokości w ziemi.

Przy liczbie sedesów większej ponad 4 w ogólnych ustępach wodnych, winien być urządzone pisuar ścienny, albo też ilość muszel winna być zwiększona, licząc na każdą całą o 4 sedesach lub niepełną grupę po 1 muszli. W ogólnych pisuarach winien być zastosowany niezawodny sposób szybkiego i zupełnego usuwania moczu, zabezpieczający od rozkładania się moczu i zatruwania przez to powietrza. Miski klozetowe i pisuary należy przemywać szczotkami, usuwając osad.

§ 37.

O zakazie bezpośredniego przyłączenia klozetów i pisuarów do wodociągów.

Zabrania się przemywać klozety i pisuary wodą, idącą z rur wodociągowych lub też ze zbiorników, które nie służą wyłącznie do tego celu.

§ 38.

Wentylacja ustępów i łazienek.

Każda ubikacja dla klozetu, pisuaru lub wanny winna posiadać dobrą wentylację, a ogólne ustępy oprócz wentylacji okno odpowiednich rozmiarów, wychodzące na zewnątrz.

Przy nowych budowlach należy zakładać kanały wentylacyjne wskazanych ubikacji o przekroju poprzecznym nie mniej niż 180 cm^2 .

Jeden wentylacyjny kanał może obsługiwać kilka ubikacji ustępowych albo też kąpielowych, znajdujących się jedna nad drugą.

W budynkach publicznych (szkołach, szpitalach, hotelach, teatrach, salach balowych, zakładach kąpielowych i t. p.) ubikacje dla klozetów, pisuarów i wanien winny posiadać sztuczną mocną wentylację, zabezpieczającą zmianę powietrza nie rzadziej, niż 5 razy na godzinę.

§ 39.

Ustawianie klozetów, wanien i t. p.

Wszelkie klozety, pisuary, wpusty, umywalki wraz z należącymi do nich syfonami, muszą być odrobione dokładnie, należycie przymocowane do podłogi lub ściany i mieć łatwy przystęp do obejrzenia. Oprawianie ich w drzewo, blachę i t. p. jest niedopuszczalne.

Podłoga pod temi urządzeniami i wokoło nich jak również pod wannami i wokoło nich, winna być z materiału nieprzepuszczalnego albo też zaopatrzona w nieprzepuszczalne pokrycie.

Sedesy winne być podejmowane, wykonane z materiału, podlegającego łatwemu czyszczeniu odpornemu na wodę.

§ 40.

Przyrządy w kuchni do odłączania tłuszczów.

Miski do zmywania w wielkich kuchniach (po hotelach, restauracjach, szpitalach i t. p.) albo w jatkach zaopatrują się w skrzynki do zatrzymywania tłuszczów, z powierzchnią odpowiednią do ochładzania i z otworami, łatwo dostępnymi do czyszczenia i wentylacji.

§ 41.

Otwory do czyszczenia rur i studzienki rewizyjne.

Na rurach odprowadzających urządza się w odpowiednich miejscach otwory do czyszczenia, zamykane hermetycznie; w celu dogodnego do nich przystępu, części rur, zaopatrzone w takie otwory, mogą być umieszczone w osobnych studzienkach rewizyjnych. Rury spustowe takich otworów mieć nie powinny.

§ 42.

Zabezpieczenie ścieków od zamarzania.

Rury odpływowe wewnątrz domu muszą być przeprowadzone, a wszystkie klozety, zlewy, syfony tak umieszczone, aby były jak można najlepiej zabezpieczone od działania mrozu; oprócz tego należy przedsięwziąć wszelkie niezbędne środki, aby płyny, odprowadzane z domów, nie ulegały zamarzaniu.

§ 43.

Wentylacja za pomocą kominów fabrycznych.

Przy kanalizacji fabryk można użytkować do wentylacji kanałów kominy fabryczne i paleniska pod kotłami, jeżeli one do wspomnianego użytku okażą się zdatne, i przedłużać w tym celu rury odpływowe nieruchomości pod same paleniska lub do kominów fabrycznych.

§ 44.

Materiały budowlane.**I. Dla rur odprowadzających**

Rury odprowadzające mogą być kamionkowe, sztajngutowe) lub żeliwne (surowcowe).

A. Rur kamionkowych ze szczeliwem nieprzepuszczalnym dozwala się używać dla przewodu zewnątrz budynku w następujących wypadkach:

a) jeżeli dno sąsiednich piwnic położone jest minimalnie na 1 m. wyżej poziomu wody w kanale podczas burz, albo przynajmniej na 1 m. wyżej zamku sklepienia kanału murowanego, albo na 2 m. wyżej górnego brzegu ulicznej rury kamionkowej, przyczem, o ile górny brzeg rury odprowadzającej w nieruchomości znajduje się:

1) głębiej, niż dno sąsiednich piwnic, to nie bliżej, niż 1,5 m. od najbliższej ściany piwnicy.

2) wyżej, niż dno sąsiednich piwnic, to nie bliżej niż 3 m. od najbliższej ściany piwnicy.

b) Jeżeli dno sąsiednich piwnic jest wyższe, niż poziom wody w kanale murowanym lub wyższe od górnego brzegu rur kamionkowych ulicznych, lecz różnica tych poziomów jest mniejsza niż 1 m. dla kanałów murowanych i 2 m. dla rur kamionkowych ulicznych, przewód zaś będzie ułożony nie bliżej 3 m. od najbliższej ściany piwnicy.

UWAGA 1. Zastosowanie rur pół-kamionkowych (t. j. nie w całej swej masie stopionych) i glinianych (ze zwyczajnej nie ogniotrwałej gliny), lecz z całkowitą glazurą solną, może być przez Magistrat dozwolone w razach wyjątkowych na mocy szczególnego zezwolenia.

UWAGA 2. Zastosowanie rur cementowych może być dozwolone przy przyłączeniu do starych kanałów w tych wypadkach, gdy się przewiduje, że kanalizacyjna sieć nieruchomości, ulegnie całkowitemu skasowaniu wobec konieczności przełożenia innej sieci, głębszej i w innym miejscu.

B. Żeliwne (surowcowe) rury ze szczeliwem ołowianym muszą być obowiązkowo użyte wewnątrz budynku we wszelkich innych wypadkach, nieprzewidzianych w pp. a i b, oraz we wszelkich wypadkach wewnątrz budynków, jak też granicach pasa szerokości 1 m. dookoła budynków, nareszcie w pobliżu studzien lub w miejscach, gdzie zupełna nieprzepuszczalność i trwałość rur winna być bezwarunkowo gwarantowaną (np. przy zakładaniu rur niżej poziomu wód gruntowych).

II. Do rur spustowych i wentylacyjnych.

Wewnątrz budynków wszelkie rury spustowe z rozgałęzieniami, wentylacyjne i powietrzne przy syfonach mające 50 mm. w średnicy i więcej, winne być na całej swej długości żeliwne (surowcowe) ze szczeliwem ołowianem.

Rury boczne i powietrzne o średnicy 40 mm. i mniej, mogą być ołowiane, odpowiedniej wagi i gatunku, stosownie do § 48, jak również żelazne ocynkowane.

III. Do rur spustowych deszczowych.

Łączące się z kanałem deszczowe rury spustowe winne być żeliwne ze szczeliwem ołowianym na wysokości 2 m. nad powierzchnią ziemi.

Gdyby, w razach wyjątkowych, rury deszczowe były ustawione wewnątrz budowli, muszą być one wówczas żeliwne ze szczeliwem ołowianym na całej swej długości.

IV. Do zamknięć syfonowych.

Zamknięcie syfonowe o średnicy:

a) 30 i 40 mm. powinny być ołowiane i w jednej sztuce.

b) 50 i 75 mm. powinny być żeliwne.

c) 100 mm. służące do pojedynczych klozetów z żeliwa (jeśli tylko nie stanowią całości z miską i, co zatem idzie, nie są wyrobione z jednego z nią materiału).

d) 100 mm. i więcej od ogólnych waterklozetów, wpustów piwnicznych i suterenowych, skrzynek do tłuszczy i od rur deszczowych z żeliwa.

e) 150 mm. wpustów podwórzowych — z kamionki albo też z żeliwa zgodnie z p. I-szym niniejszego §.

Grubość ścianek żeliwnych syfonów winna być nie mniejszą od grubości ścianek rur tejże średnicy.

Syfony żeliwne (wyżej w punktach b) i c) wspomniane) powinny być wewnątrz starannie emaljowane

Do umocowania zamknięć syfonowych przy rurach spustowych mogą być dozwolone i połączenia krzyżowe: przy zamknięciach syfonowych z rur ołowianych połączenie winno być krzyżowe lub wykonane za pomocą mosiężnych króćców.

V. Do wpustów, pokrywek i t. p.

Wpusty w podwórzach winne być wyrobione z kamionki lub z żeliwa, zgodnie z p. I-szym niniejszego §; wpusty suterenowe i piwniczne muszą być zawsze z żeliwa.

Wszystkie kraty, klapy, włazy i t. p., wpuszczane w powierzchnię podwórza, ulicy, podłóg i t. p. winny być z żeliwa.

UWAGA: W razach wyjątkowych, w poszczególnych wypadkach, Magistrat ma prawo zezwolić na tymczasowe zastosowanie z innego materiału, wskazanych w p. 5 przedmiotów.

VI. Do zlewów, klozetów, pisuarów, studzien i t. p. oraz do pakunków rur kamionkowych i żeliwnych.

Zmywaki, zlewy, muszle, umywalki, klozety i pisuary mogą być z kamionki, fajansu, porcelany, byleby były nieprzepuszczalne i starannie polewane lub z żeliwa wewnątrz starannie emaljowanego. Polewa i emalja powinny być koloru białego. Nie dopuszczalne są wanny drewniane.

W ogólnych waterklozetach koryta klozetowe winne być kamionkowe lub wyrobione z innego dozwolonego materiału.

Studzienki rewizyjne i wogóle wszelkie mury winne być wymurowane z najlepszej dobrze wypalanej i dźwięk wydającej cegły, na cemencie portlandzkim.

W miejscach, nie narażonych na działanie ścieków, zezwala się na zastosowanie betonu.

Szczeliwo kielichów rur kamionkowych winno być ze sznura smolonego i z kitu bitumicznego, który po zastygnięciu, nie powinien być ani kruchy ani rzadki, lecz twardy i jednocześnie elastyczny i zapelniać całą zalewnię bez pęcherzy powietrznych.

UWAGA: W razach wyjątkowych, w poszczególnych wypadkach, Magistrat ma prawo zezwolić na ułożenie rur na cemencie lub glinie.

Szczeliwo kielichowe rur żeliwnych winno być z przędzy konopnej smolone i z $1\frac{1}{2}$ obwodu nie smolowanej oraz ołowiu miękkiego, mocno zabitego do głębokości połowy kielicha.

§ 45.

Rury i inne przedmioty kamionkowe (sztajngutowe).

Kamionkowe rury i inne przedmioty winne być zewnątrz i wewnątrz równomiernie pokryte mocną trwałą glazurą solną.

Rury winne być wyrobione pod prasą jednocześnie z kielichem, dosztukowywanie kielichów do gotowych rur jest niedopuszczalne. Głębokość kielicha winna być nie mniejsza, niż 60 mm.

Końce rur i kielichów muszą być odcięte prostopadle do osi rury. Kielichy rur ze strony wewnętrznej, końce zaś rur ze strony zewnętrznej winne być na długości 60 mm. karbowane.

Rury i przedmioty kamionkowe winne być ściślejszej formy, o równomiernej grubości ścianek, twarde, jednostajnej struktury, trwałe, odporne na kwasy, mocne, szczelne, nieprzeziąkliwe, z gładką powierzchnią, bez powiększonych pęcherzyków, pęknięć, domieszek większych cząstek, kawałków wapna, miejsc pustych, pęknięć od wypalania i innych braków. Przy uderzeniu po nich czemś twardym powinny wydawać dźwięk metaliczny.

Grubość ścianek w rurach powinna być nie mniejsza niż:

15 mm. przy średnicy	100 mm.
17 " " "	150 "
19 " " "	200 "
22 " " "	250 "
25 " " "	300 "

§ 46.

Rury i inne przedmioty żeliwne.

Rury żeliwne powinny odpowiadać ściśle warunkom technicznym Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

Grubość ścianek tych rur i kształtek oraz waga rur powinny być następujące: dla rur typu kanalizacyjnego podług norm Polskiego Komitetu Normalizacyjnego oraz dla rur typu zlewowego normalno-niemieckiego (N. D.):

przy średnicy	grubość ścianek	waga 1 rury dł. 2 m. o 1 kielichu
50 m/m.	5 m/m.	13,5 kg.
70 "	5 "	18,6 "
100 "	6 "	31,0 "
150 "	6 "	46,3 "
200 "	6 "	62,0 "

Dla powszechnego obowiązkowego używania w kanalizacji domowej miasta Wilna do czasu ustalenia norm rur kanalizacyjnych przez Polski Komitet Normalizacyjny ustala się typ zlewowy normalno-niemiecki (N. D.).

Używanie rur typów lżejszych od norm niemieckich jest niedopuszczalne.

UWAGA: W wypadkach, gdy wymagana jest szczególna trwałość i odporność rur na działanie sił mechanicznych, Magistrat ma prawo żądać stosowania rur typu wodociągowego. W wyjątkowych wypadkach, noszących charakter tymczasowy urządzeń kanalizacyjnych, Magistrat ma prawo zezwolić na zastosowanie rur typów lżejszych od typu N. D.

§ 47.

Rury ołowiane.

Rury ołowiane stosowane przy kanalizacji domów (do nich należą rury płuczące, łączące zbiorniczek z miską klozetową lub z muszlą pisu-

arową) powinny być z ołowiu, mocne, dobrze centrowane i mieć grubość ścianek i wagę nie mniejszą niż:

przy średnicy	grub. ścianek	waga 1-go m. bież.
25 mm	3 mm	3,0 kg.
30 „	3,5 „	4,2 „
40 „	4 „	6,3 „

§ 48.

Rury stalowe.

Rury stalowe, stosowane dla zamiany żeliwnych, w celu zabezpieczenia ich od rdzy, powinny być asfaltowane.

Łączenie takich rur może być dokonane sposobem zwykłym, jak dla rur żeliwnych: zabiciem sznura smolonego i białego, zalaniem ołowiu i jego ubiciem.

§ 49.

Jakość i wzory materiałów.

Wszystkie przeznaczone do robót kanalizacyjnych materiały powinny być w najlepszym gatunku, wyroby zaś fabryczne powinny być wyborowe, tak co do materiału surowego, jak też i odrobienia.

Odpowiadać one powinny przyjętym typom i wzorom, które Magistrat obowiązany jest posiadać i przechowywać w Wydziale Kanalizacji.

Zamierzający użyć sobie do robót kanalizacyjnych takie materiały i przedmioty fabrykacji, które przedtem nie były dopuszczone do użycia, obowiązani są przedstawić do Magistratu celem obejrzenia i wypróbowania okazy tych materiałów i przedmiotów obok rysunków tych ostatnich, ze wskazaniem rozmiarów i z opisem.

Uznane wzory przechodzą bezpłatnie do zbioru wzorów, utrzymywanych przez Magistrat.

Wyciąg z Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dn. 15 grudnia 1927 r. Nr. 111, poz. 943.

„Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 grudnia 1927 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Spraw Wewnętrznych, Robót Publicznych, Spraw Wojskowych oraz Komunikacji w sprawie umiejętności zawodowej do prowadzenia przemysłu koncesjonowanego.

Na podstawie art. 9 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. Ust. R. P. Nr. 53 poz. 468) zarządza się co następuje:

§ 1. Umiejętność zawodową do prowadzenia przemysłu instalacji wodociagowych lub gazowych wykazuje się:

1. Przedłożeniem jednego z następujących świadectw:

a) Świadectwa ukończenia wydziału mechanicznego, wydziału inżynierji lądowej lub wodnej, wydziału architekuralnego politechniki krajowej albo świadectwo ukończenia krajowej akademii górniczej lub nostryfikowanego świadectwa ukończenia odpowiednich wydziałów zagranicznej akademickiej szkoły politechnicznej, względnie akademii górniczej.

b) Świadectwa ukończenia wydziału mechanicznego lub drogowego albo budowlanego krajowej szkoły technicznej typu zasadniczego lub wyższego albo odpowiedniej szkoły zagranicznej uznanej przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za równoważnościową.

c) Świadectwa ukończenia krajowej szkoły mistrzów maszynowych lub zagranicznej szkoły mistrzów uznanej przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za równoważnościową.

d) Świadectwa ukończenia oddziału ślusarskiego, kowalskiego albo tokarskiego szkoły rzemieślniczo-przemysłowej państwowej lub uznanej przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za równoważnościową.

e) Świadectwa 3-letniej nauki w przemyśle instalacji wodociagowych lub gazowych (w zależności od rodzaju przemysłu, na jakie ma być udzielona koncesja) albo świadectwa ukończonej nauki w jednym z następujących rzemioł: w blacharstwie, kotlarstwie, kowalstwie lub ślusarstwie, oraz

2. Udowodnieniem praktycznego zatrudnienia w przemyśle instalacji wodociagowych lub gazowych (w zależności od rodzaju przemysłu na jaki ma być udzielona koncesja).

Czas praktycznego zatrudnienia po ukończeniu nauki wynosi:

a) Dla inżynierów i absolwentów szkół technicznych typu wyższego — 1 rok.

b) Dla absolwentów szkół technicznych typu zasadniczego i szkół mistrzów — 2 lata.

c) Dla osób, które posiadają świadectwo nauki, określone w punkcie 1 niniejszego paragrafu pod literą e) — 6 lat.

d) Dla osób, które posiadają świadectwo określone w punkcie 1-szym niniejszego paragrafu pod literą d) — 4 lata.

Osoby posiadające dowód uzdolnienia do samodzielnego wykonania jednego z następujących rzemioł: blacharstwa, kotlarstwa, kowalstwa lub ślusarstwa wykazują umiejętność zawodową przedłożeniem tego dowodu oraz dowodu praktycznego zatrudnienia w przemyśle instalacji wodociagowych względnie gazowych przez 3 lata.

150.

OBWIESZCZENIE

Komornika przy Sądzie Okręgowym w Wilnie.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, Juljan Mościcki, zamieszkały w Wilnie przy ul. Wileńskiej Nr. 25 m. 10, na zasadzie art. 1141 i 1147 U.P.C. obwieszcza, iż w dniu 18 maja 1928 roku o godz. 10 rano w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Wilnie, przy ul. Adama Mickiewicza Nr. 36 odbędzie się sprzedaż z licytacji publicznej majątku nieruchomego, położonego w Wilnie przy ul. Popławskiej Nr. 5, składającego się z placu ziemi z zabudowaniami, obszaru 60 metrów długości i 20 metrów szerokości i należącego do Lejby Podolskiego.

Na placu tym znajdują się zabudowania: a) dom mieszkalny murowany dwóch piętrowy, kryty dachówką o 32 ubikacjach, rozmiaru 20 metr. długości i 19 metr. szerokości; b) budynek murowany kryty dachówką o 4-ch ubikacjach rozmiaru 13 metr. długości i 5 metr. szerokości; c) przybudówka do domu murowana, kryta dachówką, rozmiaru 9 metr. długości i 6 metr. szerokości o dwóch ubikacjach; d) składy drewniane, kryte deskami, rozmiaru 26 metrów długości i 3 metry szerokości.

Pomieniony wyżej majątek nieruchomy nie jest zahipotekowany, we wspólnym posiadaniu z innymi osobami nie znajduje się, zastawionym nie jest, w dzierżawę nikomu nie oddany i będzie sprzedany w całości na zaspokojenie pretensyj Goldy Podolskiej w sumie 7.000 złotych z $\frac{1}{2}\%$ i kosztami.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej 8.900 złotych.

Każdy stawający do licytacji, winien złożyć Komornikowi, dokonywującemu licytacji, względnie do Sądu Okręgowego w Wilnie, rekojmię (vadum) w wysokości 890 złotych t. j. 10%, sumy od której się licytacja rozpocznie.

Akta sprawy powyższej znajdują się w Kancelarii I Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Wilnie i osoby zainteresowane mogą takowe oglądać w godzinach urzędowych.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Ogłoszenia różne.

OGŁOSZENIE.

Zwyczajne walne zgromadzenie akcjonariuszy T-wa Akc. browaru „Szopen“ w Wilnie odbędzie się w niedzielę dn. 26 lutego 1928 r. o godz. 8 wiecz. w lokalu Zarządu T-wa w Wilnie, przy ul. Sierakowskiego 18.

Porządek obrad: 1) rozpatrzenie i zatwierdzenie sprawozdań Zarządu i Komisji Rewizyjnej za rok 1926/1927. 2) zestawienie budżetu na rok oper. 1927/1928. 3) upoważnienia dla Zarządu, w szczególności do zaciągania pożyczek i powiększenia kapitału T-wa. 4) wnioski Zarządu i akcjonariuszy 5) wybory do Zarządu i Komisji Rewizyjnej.

OGŁOSZENIE.

Zarząd Spółki Akcyjnej Wileński Dom Towarowo-Przemysłowy „Bracia Jabłkowcy“ w Wilnie, ul. Mickiewicza № 18, ma zaszczyt zawiadomić Pp. Akcjonariuszów, że V Zwyczajne Walne Zgromadzenie odbędzie się dnia 12 marca r. b., o godz. 5-ej po południu, w biurze Domu Towarowego Bracia Jabłkowscy, S. A. w Warszawie, ul. Bracka № 25. Porządek obrad: 1) Zagajenie posiedzenia i wybór przewodniczącego. 2) Sprawozdanie Zarządu i przedstawienie bilansu za rok operacyjny 1927 wraz z rachunkiem strat i zysków, oraz sprawozdanie Komisji Rewizyjnej. 3) Budżet na rok 1928. 4) Powzięcie uchwał, stosownie do § 57 Statutu i plan działań. 5) Powiększenie kapitału. 6) Wybory do Zarządu i Komisji Rewizyjnej. 7) Zmiana Statutu. 8) Wolne wnioski.

Posiadacze akcji na okaziciela, życzący sobie wziąć udział w rzeczonem Zgromadzeniu, winni co najmniej na siedem dni przed Walnem Zgromadzeniem złożyć w Zarządzie Spółki w Wilnie, ul. Mickiewicza № 18, lub w Zarządzie Domu Towarowego Bracia Jabłkowscy S. A. w Warszawie, ul. Bracka 25, swe akcje (świadczenia tymczasowe) względnie zaświadczenia instytucji kredytowych o zastawie akcji lub o złożeniu ich do depozytu ze wskazaniem numerów akcji, lub też o zastawie albo o złożeniu do depozytu świadectw tymczasowych ze wskazaniem ich numerów i ilości akcji.

OGŁOSZENIE.

Komitét Nadzorczy Towarzystwa Kredytowego miasta Wilna zaprasza p. p. Pełnomocników Towarzystwa na Zgromadzenie, które ma się odbyć w sobotę dnia 31-go marca 1928 r., o godz. 6-ej p. p. w lokalu T-wa przy ul. Portowej Nr. 4 z następującym porządkiem dziennym:

1. Zagajenie i wybór Przewodniczącego.
2. Sprawozdanie Zarządu i Komisji Rewizyjnej oraz bilans z dn. 31 grudnia 1927 r.
3. Sprawozdanie Komisji Szacunkowej.
4. Plan działalności Towarzystwa w roku 1928 oraz sprawa dalszej emisji listów zastawnych.
5. Zmiany Statutu
6. Projekt wynagrodzenia Komisji Szacunkowej.
7. Preliminarz na rok 1928.
8. Wybór dwóch członków Komitetu Nadzorczego i ich zastępów na miejsce ustępujących z losowania i jednego zastępcę na miejsce wybyłego ze składu członków Towarzystwa.
9. Wybór Komisji Rewizyjnej.
10. Wolne wnioski.

Uwaga! Zgromadzenie będzie prawomocne bez względu na ilość obecnych pełnomocników (§ 74 Statutu).

OGŁOSZENIE.

„Wobec niedojścia do skutku walnego zgromadzenia akcjonariuszy w dniu 26 lutego, odbędzie się powtórne walne zgromadzenie akcjonariuszy T-wa Akc. browaru „Szopen“ w Wilnie w niedzielę dnia 1 kwietnia 1928 r. o godz. 8 wiecz. w lokalu Zarządu T-wa w Wilnie przy ul. Sierakowskiego 18.

Porządek obrad: 1) Rozpatrzenie i zatwierdzenie sprawozdań Zarządu i Komisji Rewizyjnej za rok 1926/7. 2) Zestawienie budżetu na rok oper. 1927/8. 3) Upoważnienie dla Zarządu, w szczególności do zaciągania pożyczek i powiększenia kapitału T-wa. 4) Wnioski Zarządu i akcjonariuszy. 5) Wybory do Zarządu i Komisji Rewizyjnej.

Zgromadzenie będzie ważne bez względu na ilość akcji na nim reprezentowanych“.

Zagubione paszporty i dokumenty.

Unieważniają się następujące zagubione lub skradzione paszporty i dokumenty:

w Wilnie.

1. Bronisława Frankowska — ul. Zamkowa Nr. 7 — 3. Skradz. dow. osob. Nr. 2071/X wyd. 1922 r. w Warszawie.
2. Edmund Głuchowski — ul. Szkaplerna Nr. 36 — 1. Zgub. ks. pobor. sprzedaży ulicznej papierosów za 1927 r. wyd. przez III Urząd Kontroli Skarbowej w Wilnie.
3. Bolesław Wasilewski — ul. Sadowa Nr. 7. Zgub. dow. osob. Nr. 4649/6586 wyd. przez Komisarza Rządu na m. Wilno
4. Julja Taranowska — ul. Werkowska Nr. 19. Zgub. akt uznania obywatelstwa polsk. Nr. 19178 wyd. 4-II 24 r. przez Komisarza Rządu na m. Wilno.
5. Izaak Szatensztejn — ul. Wielka Nr. 29. Zgub. paszp. zagr. wyd. przez Konsulat Generalny w Berlinie.
6. Aleksander Nakiewicz — ul. N.-Jerozolimska Nr. 4. Zgub. leg. urz. wyd. przez Dyr. Poczty i Telegrafów w Wilnie.
7. Marja Majewska — ul. Dobroczyzna Nr. 3-a — 7. Zgub. dow. osob. Nr. 2274/411 wyd. 12-I 1923 r. przez Kom. Rz. na m. Wilno.
8. Bohdan Kawecki — ul. Lubelska Nr. 5 — 24. Zgub. akt. uznania obywatelstwa Nr. 2678 L. Rej 10795 wyd. 11-II 1925 r.
9. Antoni Sawicki — Równe-pole II Okr. d. Nr. 2-a. Zgub. prawo jazdy dorożki Nr. 362 wyd. przez Wydział ruchu kołowego w Wilnie.
10. Hipolit Chwin — ul. Sybirska Nr. 18. Zgub. dow. osob. Nr. 596 wyd. 9-II 26 r. przez Kom. Rz. na m. Wilno.
11. Konstanty Girja — ul. Zwierzyniecka Nr. 29. Zgub. ks. wojsk. Nr. 194 wyd. przez P. K. U. Wilno.
12. Berta Wajshof — ul. Bakszta Nr. 4 — 15. Zgub. dowód osob. Nr. 75 wyd. przez Starostwo m. Piotrkowa Tryb. 23 VIII 1921 r.
13. Mikołaj Nikolew — ul. Beliny Nr. 10 — 4. Zgub. rewolwer syst. Bulldog Nr. 114 ameryk.
14. Piotr Czerniawski — ul. Kijowska Nr. 19. Zgub. ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Wilno oraz legitymację wydaną przez Starostwo Grodzkie m. Wilna.
15. Ajzik Treger — ul. Zarzeczna Nr. 6 — 1. Zgub. paszp. zagr. Nr. 53/364 wyd. 17-I 1928 r. przez Kom. Rz. na m. Wilno.
16. Adam Januszko — ul. Kalwaryjska Nr. 36 — 5. Zgub. ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Wilno.
17. Michał Paszkiewicz — ul. Wielka Nr. 48 — 1. Zgub. akt nadania obywat. oraz pozwolenie na broń wyd. w 1927 r. przez Kom. Rz. na m. Wilno.
18. Wiktor Charytonowicz i S-ka — ul. Wielka Nr. 58. Zgub. zezwolenie na sprzedaż spirytusu skażonego wyd. 17-IV 1926 r. za Nr. 7362 przez Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w Wilnie.
19. Mikołaj Leonowicz — ul. Benedyktyńska Nr. 8 — 12. Skradz. pozwolenie na prawo kierowania samochodem wyd. przez Urząd Wojewódzki w Wilnie z dn. 20-V 1926 r. za Nr. 384, akt uznania obywatelstwa polskiego wyd. przez Kom. Rządu na m. Wilno. Prawo kierowania parowozem wyd. w Piotrogradzie 16/IX 1916 r. za Nr. 716 oraz dowód osobisty polski wyd. w Irkucku w 1921 r. przez V Armję Hallera.
20. Lucjan-Ignacy Pławski — ul. Mickiewicza 4 — 23. Zgub. zaświadczenie obywatelstwa polskiego

- wyd. w lipcu 1924 r. przez Starostwo Oszmiańskie.
21. Samuel Nowogrodzki — ul. Szopenowska 3 — 9. Zgub. zaświadczenie rejestracyjne wyd. w 1926 r. przez Mag. m. Wilna za Nr. 319.
22. Otton Okulicz-Rackiewicz — ul. Św. Filipa 15 — 12. Zgub. akt nadania obywatelstwa polskiego wyd. w maju 1921 r. lub 1922 r. przez Starostwo w Nowogródku, oraz inne dokumenta.
23. Władysław Zacharenko — Żelazna Chatka 24 — 3. Zgub. ks. wojsk. roczn. 1903 wyd. przez P. K. U. Wilno oraz dow. osob. Nr. 6208/527 wyd. 26/I 1927 r. przez Komisarza Rządu na m. Wilno.
24. Paulina Zacharewicz — ul. II. Raduńska 74 — 3. Zgub. dow. osob. Nr. 20529/2538/III 1923 r. wyd. przez Kom. Rządu na m. Wilno.
25. Lejba Szapiro — ul. Zamkowa 17 12. Zgub. ks. wojskowa wyd. przez P. K. U. Wilno-Miasto.
26. Ignacy Siemaszko — ul. Kalwaryjska Nr. 39. Zgub. ks. wojsk. wyd. w 1923 r. przez Gminę Wojszyska.
27. Jan Korwiń Pawłowski — Zarzecze 28 — 1. Zgub. ks. wojsk. ppor. rezerwy roczn. 1879 wyd. przez 8 P. A. C.
28. Tobiasz Bunimowicz — W. Pohulanha 3 — 3. Zgub. rewolwer Woltera cal. 6⁹⁵ Nr. 522847.
29. Komenda P. P. powiatu oszmiańskiego. — m. Oszmiana. Zgub. karta mob. na imię Kazimierza Matulewicza wydana przez Dowództwo 85 p. p. w N.-Wilejce.
30. Feliks Żebrowski — ul. Antokolska Nr. 22. Zgub. dow. osob. Nr. 7307/8086 wyd. 24/VIII 1925 r. przez Kom. Rz. na m. Wilno.
31. Antoni Basiul — ul. Szkaplerna Nr. 73-b. Zgub. prawo jazdy na prowadzenie dorożki konnej Nr. 464 wyd. 16/V 1926 r. przez Kom. Rz. na m. Wilno oraz Notes.
32. Nachman Turec — ul. Kijowska Nr. 43. Zgub. ks. wojsk. roczn. 1896 wyd. przez P. K. U. Wilno-miasto.
33. Michał Wielki — Wilkomierska Nr. 109. Zgub. prawo jazdy dorożki Nr. 151 wyd. w 1925 r. przez Wydział Ruchu Kołowego w Wilnie.
34. Aron Twerdzin — ul. Subocz 29 — 14. Zgub. legitymację Nr. 57612/3657 wyd. przez Starostwo Grodzkie m. Wilna z dn. 29/VIII 24 r. oraz poświadczenie obywatelstwa i ks. wojsk. Nr. 821 wyd. przez P. K. U. Wilno.
35. Simcho Kodesz — ul. Legjonowa Nr. 46 — 3. Zgub. prawo jazdy dorożki ciężarowej wyd. w 1927 r. przez Wydział Ruchu Kołowego w Wilnie.
36. Jakób Szewczyk — Gródek k/Mołodeczna. Zgub. ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Lida.
37. Antoni Piaseczny — K. da P. P. m. Wilna. Zgub. legitymację służb. Nr. 377 wyd. 31-XII 1926 r. przez K-dę Woj. P. P. w Wilnie.
38. Ambrosius Mucha — ul. Portowa Nr. 4 — 1. Zgub. leg. Nr. 1653 wyd. 1 XI 27 r. przez Dziekanat Wydz. Lekarskiego U. S. B. w Wilnie.
39. Elka Lejkinówna — Sołtaniszki Nr. 38. Zgub. dowód osobisty Nr. 266 wyd. 25-I 1928 r. przez Kom. Rz. na m. Wilno.
40. Antoni Laskowski — ul. Antokolska Nr. 71. Zgub. dow. osob. Nr. 10260/8401 wyd. w sierpniu 1924 r. przez Kom. Rz. na m. Wilno.
41. Biuro ogłoszeń S. Jutana — ul. Niemiecka Nr. 4. Zgub. leg. Nr. 18773/20806 III/22 wyd. w 1922 r. przez Starostwo Wileńskie na imię Mery Bałter.

Po za Wilnem.

1. Urząd gminy Kurzenieckiej—poczta Kurzenieckiej. Zgub. karta ewidencyjna L. 83947/III przez Zgub. Korta m-ca wsi Kuzmicze gm. Kurzenieckiej wyd. przez Kom. przegl. w Wilejce w dn. 24-VIII 1924 r. na imię Mikołaja Gila.

2. Adam Żyło — zaśc. Leśna gm. Turgielska. Zgub. dow. osob. pozwolenie na broń oraz karta łowiacka Nr. 130/231 wyd. w 1925 r. przez Starostwo Wil-Trockie.

3. Joachim Ingielewicz — w. Tumańce gm. Wilno. Zgub. ks. wojsk. oraz karta mob. wyd. przez P. K. U. Wilno.

4. Adolf Kurcewicz — w. Maciejki gm. Wołkołacka Skr. ks. wojsk.

5. Wiktor Pawłowski—w. Dukojnie gm. polańska. Zgub. dow. osob. wyd. w 1924 r. przez Starostwo Oszmiańskie oraz ks. wojsk. wyd. w grudniu 1923 r. przez P. K. U. Wilno.

6. Marja Łowejko — folw. Końce, gm. Dryświaty. Zgub. dow. osob. Nr. 1261 wyd. 1923 r. przez Starostwo Brasławskie.

7. Antoni Maciejewski — w. Nowosiołki gm. Mickuny. Zgub. ks. wojsk. roczn. 1888 wyd. w 1923 r. przez P. K. U. Wilno.

8. Emilja Katkowska — folw. Sołdeni gm. Rzeszańska. Zgubiono umowę na 10 dziesięcin ziemi sporządzony w gm. Rzeszańskiej na imię Cezarego i Emilji Katkowskich wyd. przez Marję Markojczową, pokwitowanie komornika Franciszka Legieckiego na imię Cezarego Katkowskiego, wyrok Sądu Okręgowego Emilji Katkowskiej, Marji Markojczowej i Anny Jankowskiej oraz upoważnienie Emilji Katkowskiej od męża Cezarego Katkowskiego sporządzone w gm. Rzeszańskiej.

9. Abram Szapiro — m. Wiszniewo. Skradz. dow. osob. Nr. 1153 wyd. 8/VIII 1923 r. przez St. Luninieckie.

10. Urząd gminy Jodzkiej—poczta Jody. Zgubiona karta ewidencyjna koloru białego wystawiona na imię właściciela Jana Pobiarzyna ze wsi Popowszczyzna gm. Jodzkiej—zagub. karta przez obecnego właściciela zwierzęcia mieszk. wsi Zamosze gm. tut. Adama Jakubowskiego.

11. Bolesław Szalkowski — m. Olkieniki. Zgub. poświadczenie o odbyciu służby wojskowej zarejestrowane w P. K. U. Nr. luzny dodatkowy wyd. przez St. Wil-Trockie w 1926 r.

12. Stanisław Nadzieża — m. Święciany ul. Nowa Nr. 7 (Magistrat) poczta Święciany. Skradzioną książkę wojskową wydana przez P. K. U. Święciany roczn. 1899.

13. Józef Sinkiewicz — w. Stojaniszki gm. Hoduciska. Zgub. ks. wojsk. oraz karta mob. wyd. przez P. K. U. Święciany i karta ewidencyjna.

14. Helena Mackiewicz — w. Chadzbiewicz poczta Landwarowo. Zgub. paszport zagraniczny Nr. 20/23 wyd. przez Starostwo Wileńsko-Trockie.

15. Adam Wołotkiewicz — W. Soleczniki gm. Solecznicka. Zgub. ks. wojsk. roczn. 1904 wyd. przez P. K. U. Wilno.

16. Tomasz Bortkiewicz — w. Krzywile gm. Koniawska. Zgub. ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Wilno.

17. Jan Matukow — zaśc. Szarkiszki gm. Niemenczyn. Zgub. karta pobytu Nr. 457/II 22 r. wyd. przez Starostwo Wileńsko-Trockie.

18. Zofja Matukowa — zaśc. Szarkiszki gm.

Niemenczyn. Zgub. dowód osob. wz. II Nr. 36/26 r. wyd. przez Starostwo Wileńsko-Trockie.

19. Radion Katuszczenkow — Stacja Kiena. Zgub. karta mobilizacyjna rocznik 1897 wyd. przez P. K. U. Wilno.

20. Marja Stasiewiczowa — m-ko N. Miadziół pow. postawskiego. Skradz. dow. osobisty Nr. 269 wyd. 26/II 1924 r. przez Starostwo Postawskie.

21. Józef Nartowski — m. Głębockie, ul. Zamkowa Nr. 3. Zgub. dow. osob. Nr. 183 wyd. przez Starostwo Dziśnieńskie, ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Święciany, zezwolenie na pobyt w strefie granicznej w porze dziennej i nocnej oraz pozwolenie na broń wyd. przez Starostwo Dziśnieńskie.

22. Franciszek Bortko—gm Głębocka, poczta Głębockie. Zgub. ks. wojsk. roczn. 1887, wyd. przez P. K. U. Święciany.

23. Jan Aleksandrowicz — w. Dajniszki gm. M-Solecznicka. Zgub. ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Wilno.

24. Jakób-Ber Rabinowicz — Ignalino ul. Gawięńska Zgub. karta rejestracyjna Nr. 1155 wyd. przez Referat wojskowy przy Magistracie m. Wilna.

25. Adam Modliński — m. Święciany ul. 3 Maja Nr. 5. Zgub. dow. osob. Nr. 7030 wyd. 1925 r. przez Starostwo Baranowickie.

26. Józef Tabeński — zaśc. Byliniszki gm. Koniawska. Zgub. ks. wojsk. roczn. 1910 wyd. przez P. K. U. Wilno.

27. Anna Pawłowska — zaśc. Brzozówka gm. Jazno. Zgub. zaświadczenie wyd. 25/IV 1923 r. przez Starostwo Dziśnieńskie.

28. Bolesław Rynkiewicz — m. Podbrodzie. Zgubiono dow. osob. wyd. 23-III 22 r. przez Starostwo Wileńsko-Trockie.

29. Marja Brynkowa — maj. Cejkinie poczta Cejkinie. Zgub. dow. osob. Nr. 640 wyd. 1923 roku przez Starostwo Święciańskie.

30. Bolesław Szewczuwaniec — w. Pupinie, gm. Widzka. Zgub. paszp. zagran. Nr. 1 wyd. 31/II 1924 r. przez St. Brasławskie.

31. Anna-Irena Harasimowiczówna — m. Smorgonie Skrzyńka poczt. Nr. 19. Zgub. dow. osob. Nr. 2401 wyd. w 1924 r. przez St. Oszmiańskie.

32. Nochem Suchanowicz — m. Worniany pow. Wileńsko-Trockiego. Zgub. dow. osob. Nr. 732/27 Serja B Nr. 118458 wyd. 1/VIII 1927 r. przez St. Wil-Trockie.

33. Mowsza Mendel Szybowski — m. Święciany ul. Wileńska Nr. 22-a. Zgub. karta odroczenia roczn. 1906 wyd. w 1927 r.

34. Władysław Fursewicz — Postawy — ul. Zarieczna 25 Spalony dowód osobisty wyd. w 1923 r. przez St. Białostockie.

35. Józef Mackiewicz — w. Pohost gm. Nowo-Pohost. Zgub. książkę stanu służby oficerskiej wyd. przez P. K. U. Wilno oraz kartę mob. roczn. 1896 wyd. przez 7 p. leg.

36. Stefan Trojanek — Kom. P. P. pow. Brasławskiego. Zgub. leg. urz. Nr. 1338 oraz zaświadczenie o złożeniu egzaminu z języka niemieckiego wyd. przez Komendanta Woj. P. P. w Wilnie.

37. Jan Andrejew — poczta i gm. Przebrodzka. Zgub. ks. wojsk. Nr. 8201 wyd. przez P. K. U. Święciany roczn. 1898

38. Urz. gm. Opeskiej — pow. Brasławski. Zgub. karta ewid. na konia za Nr. 181369 należ. do Zygmunta Pejlachowicza m-ca wsi Kiemieszki gm. Opsa.

39. Edward Łupinowicz — m. Budstaw plac 3-go Maja Nr. 6. Zgub. dow. osob. Nr. 962 Serja

- 026978 wyd. 4-VIII przez Starostwo Duniłowickie.
40. Mauzini Chilman—w. Mokszyce gm. Kobylnicka. Zgub. ks. wojsk. roczn. 1897 wyd. przez P. K. U. Święciany.
41. Ignacy Dorski—w. Kabany gm. Gródek. Zgub. karta ew. L. 122087 na konia wyd. na imię P. Zagórskiego m-ca wsi Dajnowa.
42. Wiktor Raginis—gm. Mielegiańska pow. Święc. Zgub. karta odroczenia roczn. 1906 wyd. przez St. Święciańskie.
43. Mieczysław Biegajnenis—w. Zabłowszczyzna gm. Kościeniew cka. Spalona ks. wojsk. roczn. 1903 kat. „A” za L. 631.
44. Zygmunt Najdzionok—w. Dziedzinka gm. Przebrodzka. Skradz. ks. wojsk. roczn. 1903 wyd. przez P. K. U. Święciany.
45. Stanisław Mackiel—folw. Małe Raczuny gm. Solska. Zgub. ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Wilno.
46. Władysław Tarnocki—maj. Łajłubki poczta Oszmiana. Zgub. ks. wojskowa.
47. Urz. gm. Kurzeniec—Kurzeniec. Zgub. karta ewid. L. 83947 na konia wyd. na imię Mikołaja Giło.
48. Urz. gm. Krzywicze—poczta Krzywicze. Zgub. ks. wojskowa wyd. przez P. K. U. Mołodecz-

no w Wilejce na imię Teodora Jachimow wsi Zarzeczne gm. tut.

49. Adam Zarembo—Kuraczyno gm. Plisa. Skradz. rewolwer systemu Smit. Weso strz.

50. Konstanty Naumowicz—zaśc. Słom gm. Rudominska. Zgub. dow. osob. Nr. 193 wyd. w 1925 r. przez Starostwo Wil-Trockie.

U N I E W A Ź N I E N I E.

Unieważnia się zagubione w czasie przesyłki pocztą dowody osobiste wystawione na imię Abramowiczów Jakóba, Frumy i Racheli №№ dziennika 6036, 6037 i 6038 serji B. №№ 101079, 101074 i 10176.

Odwołanie ogłoszenia o unieważnienie zagubionego dokumentu.

Ogłoszenie umieszczone w N-rze 18 (78) z r. 1927 na str. 20, l. 34 o zgubieniu dowodu osob. Nr. 691, wydanego w sierpniu 1923 r. przez Starostwo Duniłowickie na imię Edwarda Łupinowicza, zamieszkałego w Budstawiu Plac 3-go maja Nr. 6, niniejszem się odwołuje.